

Ahány költő, annyi (féle) költészet. Mert a költészet maga nincs, azaz nem érdekes. Filozofice, persze, igen. Netalán. Mint a lét, mondjuk. Aminek én vagyok a megélője, megjelenítője, rajtam áll (és múlik is), hogy magára eszmél-e ez a lét, vagy a maradékát is elveszíti általam.

És akkor a következő talány: a kor. Mert az is hol van, hol a fosztása képződik, megmártóztatik valami verselésben jelesül, itt, egy igen fiatal emberében, aki feltűnően szereti azt, amit művel. Életeleme, mint egy sebérzékeny fülűe a zene, minél különbözőbb korok zenéje. Tolvaj Zoltán verseit ez a kivételes affinitás és korhelyezkedő ösztön teszik az én számomra legalábbis egy-idejűleg nehezzé és táncra serkentővé. Gazdag, változatos lélegzésű, a képes beszéd áradó dikciói ezek, miközben költőjük mint egyes szám első személy mintha mégis inkább a háttérbe húzódna többnyire. Miért? Ez ugyanaz a kérdés, mint amit annyi mások esetében az önelégült (nek tetsző) hivalkodás mozdít az emberben. Tolvaj Zoltán számára az irodalom, azon belül is a költészet a haza, az otthon, ahol megeredhet a nyelve, hangot adhat éppenséggel a(z anya)nyelv bensőségében felszabadultabb érzékek, gondolatok és érzelmek helyenként túl-túláradó eseményeinek. Majd ilyen, már-már túlzásig letisztult képsorokban, mint ez itt: „Piros szánom heve a szikrázó havon”. (És hogy jön vissza ez a szikrázás a kötet záró darabjainak egyikében, a Crédóban: „Unalomszikrák mindenütt”! Versenként mégis újra meg újra a fellélegző öröm, hogy hazaérkezett. De mindig benne a szorongató veszélyérzet is, hogy hátha ez mégsem egészen az, vagy ő maga vált idegenné (is) ettől az otthontól, és ezért e nyelvet különös (mű)gonddal kell beszélnie. Ez a drámai mélyerezete ennek a költészetnek. Képtelenül mondva: az arányok ízelelése...

Marno János

TOLVAJ ZOLTÁN TÖRÉSTESZT

TOLVAJ ZOLTÁN • TÖRÉSTESZT

PARNASSZUS KÖNYVEK

9 789639 781023

980 Ft

PARNASSZUS
KÖNYVEK

Tolvaj Zoltán
Töréskereszt

Budapest, 2007

Ú J V I Z E K E N X X X .

Alapító főszerkesztő: Turczy István

Kuratórium: Kántor Lajos, Kukorelly Endre, Lengyel Balázs
Orbán Ottó, Pomogáts Béla, Tandori Dezső, Tarján Tamás
Turczy István

Sorozatterv:

(Urbán Tibor terve alapján) Varga Sándor

Olvasószerkesztő: Vass Tibor

Borító- és portréfotó: Raffay Zsófia

Produkciós vezető: Pálos Anna

Logó: Urbán Tibor

Tipográfia:

Takács József (Betűmester Bt.)

A kötet megjelenését támogatta:

nka

Nemzeti Kulturális Alap

Budapest Zugló Önkormányzata

HARCTÉR,
HAJNAL,
NYUGALOM

CURRICULUM HELYETT

Csak élek. Csupa semmiség.
Titokszagú, belakhatatlan semmi ég.
Gyermekági máz, a bambusz rostja
Szájpadlásomon tanyáz, akár az ostya.
Jónásos kuporgás egy sülyledő Jumbo Jet-en,
Néhány régi film, síri összeesküvés, *je t'aime*,
Piros szánom hege a szikrázó havon,
Az idős néni, ki fruttit oszt, ha van
Nálunk pár fillér s ereje nyitni viskót.
Gatyám szárán törölhetetlen, sárga, friss folt.
Magány és tömeg. Szép versek. Rilke, Sartre.
A szomszéd fiú arcomra kente a csirkeszart.
Biciklizés. Bunyó. Őslények a polcokon.
Néhány májbeteg, likórtékintetű rokon.
Számtan. A matektanárnő ajánlott mellei.
A szippantóskocsi szivárgó terhei.
Sport. Dzsúdó, úszás és salaktenisz.
Csúzlímat elkobzó kötényes Artemisz.
Korai snittek. A kert. Sugárzó vadon.
Kallódás a fényt kioldó sötét oldalon.
A Duna íze. A leányfalui partszakasz.
A kád levében ázó barna sebtapasz.
Donald kacsa. Az *Élő bolygó*. Ordított kereszt.
Kapával megkongatni az eldugult ereszt.
Rongyszőnyeg. Conan és Iron Maiden.
Egy mázsát híztam az elmúlt huszonhárom évben.
Színhordás a pincemélybe. Kristály borospohár.
Felégő tarló fűszaga s a meggyvörös határ.
Terra rosa-rajzok. Mozgó holtak. Farkasember.
Kagylóvágtá ujjak. A fodros sóüzem, a tenger.
Horrorclippek. Dix vásznán a Hádész-függelék.
A gyorsan megkötő borostyán hajzselék.

Nyakamba fért a glória. Enyves cápaállkapocs.
Pőre mítoszok és néhány formás párkacsöcs.
Niobé, Indra, Marduk, és a játszi Pán,
Egyesült Pornóapáti és Nakonxipán...
Éjjeli mulatók. A Lyuk, a Wigwam, a Ráday.
Szélütött molylepkék szombatos halálai.
Hajló porc, pattantó erek, tömény a zsebben.
Egy villanypózna ökle fejközelbe lebben.
Pálmák pallós ágai, kiklórozott medence.
A vályogház dohillatú, zsíros kiskredence.
Szomszédom vasvillája. Befűzött ördögök.
Viharhordót vonszolnak át a fellegek fölött.
Nagyapám markában olvadó cukorsüveg.
Szülőfalunk határán a dögszagú üreg.
Selyemmakik tenorjai balkonunk alatt
(A halott kertészről pár tucát fotó maradt).
Jácintkék arák, mangók magroppanása.
Néhány furcsa szer velős utóhatása.
Önvád és szürkeség. Eszme és valóság.
Az ösvény menti szagztatott kapaszkodóság.
A Tibeti Könyv. Crowley és az Evangélium.
Állatkerti zsúrlufiból letüdözött hélium.
József és testvérei. *Eightyfive, Moloch, Ravez.*
S „haverom haverja”, a paplanszájú Kiskaresz.
Zenés vurstli, Bach, s a wurlitzeri Bakfark.
Templomégető szeánsz pár lézengő alakkal.
Provence-i hármas. A vadember s a csonkafül.
Ő, ki a kő gyomrában vajakált rendületlenül.
Disznótorok. Savós bugyorban a lélek távola.
A fokhagymás vér üdvözítő mámora.
Balettpróbán a tüllszoknyás tanoncok.
Körtefáról lógó faggyús húskoloncok.
Hajnövesztés. A fodrásznő lehelete.
A São Pauló-i szabad művészetek hete.
Bezártság. Dohányos sárgaláz a tárgyakon.
Avarfedte hant alatt a szűkülő halom.

Bambiháborúk. Bidében úszó kőolajmadár.
Peep-showk falán a síkos alsókorhatár.
Szüzességfelejtő fröccs a *Stadion*ban.
Üvöltés. „Nem bízhatunk már semmi új Aiónban.”
Depresszió. Kilencven hóján száz év magány.
Szivárgó szerzetesnyál, kóros kárárány.
Kétlaki élet. Szépség és Szörnyeteg.
Szülők zsebóraműve az asztalon ketyeg.
És szervusz kisöcsém a magzati öröklétben
Bátyó bújócskázik a börzsönyi Törökréten,
Vagyis -mezőn. Na mindegy. Hajladozva mindent.
Szellemed a fák között pelenkaként keringett.
Hideg tél. Patakparton a recés zsengejég.
Egy részeg biciklista és a vontatókerék.
Kórházi klór, lidércfény, hintózó kadáverek.
A nővér vádliján ostorcsapásnyi láberek.
Folyami rákbefőtt, mumpszos pajzsmirigy.
Néhány szakmához fűzött bős, alkalmi frigy.
Táviratvetés, kölcsönzők, festés-burkolás.
A karácsonykor feltört pesti buszgarázs
S a szört becsípő, zümmögő borotvahang –
Khárón ladikja, melyben énem megfogant.
Este a székeleyknél. Korond és Parajd.
Puliszkaágyba dugni sült malackarajt.
Stoppolás, platói zötykölődés, fekete Daciák.
Agylidércek ellen vívott esztelen dzsihád.
Megannyi reszelék – profán és semleges.
Kismaros felett a korhadt zergeles.
Egy motorháztetőre fekvő hamvas, deli őz
A réparáncos alkonyatban végleg elidőz.
Távlatok. Hit és kétely. Minden meglehet.
Bányagépek nélkül senki sem mozgat hegyet.
Pukkanó rágó, pánikfolyondár, hörghurut;
Seregnyi vészmadárhoz folyton új gurut
Igazolt az elme-élcspat. *A tudás hatalom.*
Hosszas héjazás után behegedt alfarom...

Csodálni főleg azt, hogy minden végtelen.
Majomhomlokom fokán virult az értelem
Tobozmirigy-diódafénye, csókja, buddharúzsza;
Egy kivásott földi féreg a valódi múzsa.
Tudtam: nincs felettes. Hittem: megtalálom.
Lihegve élesztgettem személyes fagyhalálom.
Harsogtam, nem kell iránytű, céhlap, mesterek,
Ki lángra kap, az hús talajközelben hempereg.
Mennyi zárlatérv. Néhány kopottas terminus.
Vár valami (végzetes), mit sorról-sorra unisz.
Rossz jel tovább ragozni – „Ez is elveszett.”
Nem óhajtom tudni, már mi lenne szebb.
Semmi sem való. Ráaggatjuk hát: „igaz.”
Bohóckodunk. *Életünk lefolyt viasz.*

A HALÁL ÉS A LÁNYKA

a papa szépeket ír
olyan nagy morcos szemüveges ember
egész éjjel tompán virraszt a monitor előtt
ágyamból hallani ahogy a kávéscsészével csörög
szörcsög azzal a bűdös dohánnyal folyton a levegőbe beszél
izgatott lábával ritmusosan dobog de néha vaskosabb dolgokat
vagdos a földhöz vagy legalábbis mintha
erősebb sorozat érné a fal síkját az asztal lapját
a képernyő telepízkolt domborulatját
ezután halk motoszkálás és surrogás következik
fontos papírokat könyveket sodornak a szelek légcavarjai
tisztán hallani körme sercegését ahogy fejbőrét suvickolja
egy-egy sóhajtól meglazulnak a forgószék eresztékei
majd talpára szökve hasra esik a pikkelyes kábelrengetegben
az iskolában csúfolnak is miatta rendesen
hogy tudniillik különös és élhetetlen pipogya alak
ha értem jön a tanító néni pontosan úgy néz rá mint a Janóra
aki pad alatt füttyijével játszik mégis ötösöket cipel haza
és szülei jóvoltából persze az egész osztály tudja
hogy szakadt zoknijja van a papámnak és átalussza az értekezletet
van olyan pajtásom is aki nem mindig nevet rajta
mert szerinte olyan
mint egy felnőttnek öltöztetett duzzogó gyerek
kénytelen egész életén át farsangosdit játszani
folyton leeszi egyetlen patyolat-öltönyét
de többek közt véresen komolyan veszi
a hógolyózást az első szitaló áldás lehulltakor
jól tudja hogy a hó porhanyós lisztje nem sebez
hideg kenyeret lehet belőle keleszteni
ilyenkor az utcán lohol valódi sültbolondként
a télhez képest jócskán alulöltözötten
karon fogja a mamát aki szintén nem is létezik

mert ő csak a papám képzeletéből táplálkozó képzeletem terméke
mint két tébolyult szerelmes a pehelyviharban
szorosan egymásba burkolódnak
forró lihegések kölcsönös rakétaelvén
felpárolognak a holdra
hát igen így még talán lenne esély
hogy egyszer én is megszülessek
akkor nem csak ő fabrikálna verset rólam
hanem végre én kanyarintanék egyet a papáról
melyet szóról-szóra úgy *csinálnák* mintha ő diktálná
olyan jól utánoznám hogy ő okos józan és megértő
hogy senki sem venné észre az igazságot
azt hogy élek pedig nem létezem soha
és ő addigra meghal egy autóbalesetben
amint az ablaksuhanásból kikönyökölve
az eget kémelve azt képzelem
éppen úton van felém

A HARD NIGHT'S DAY

énem egyik fele kirabolta a másikat
elvette settenkedő lépteit kiforgatta álmatag szavait
megragadva zsibbadó karját eszeveszetten rángatta át a városon
pocsolyákba nyomkodta fejét ujjait leerőltette a torkán
körbevezette az idegenség körútjain a kiszáradt folyómederben
hagyta éktelenül rikoltani akár egy sebzett vadállatot
elvégeztette vele a kerékfeletti ülés émelyítő pilótatesztjét
majd táskáját ledobta
a metróalagút alvilági bejáratánál
és nyúzott hangon figyelmeztetett
Gilgames révése a halál tengerénél
KÉREM TESSÉK VIGYÁZNI
elszórta rongyos személyes iratait
élete minden áttekinthető kártyalenyomatát
ezüstkeresztjét lóheréjét esernyőjét
egy viseltes vaddisznósörtés hajkefét
nemrég kiráncigált balhátso őrlőfogát
életének egy-egy jelentéktelen forgácsa
mások fesztelen zsebében parkban padokon
szemcsésre fagyott havon a bokrok tövében
a közelmúltra fátyol borul
fölös tartalmát gatyájába engedi
így mozgatja pórázon a saját mását
egy gólemet a jégesőben
nem reméli elérni Ithakát
sem félmellű amazonok pálmás paradicsomait
csak az ismerős dohánybűzt
hol fejét ráhajthatja eddigi életére
körültrepedesik az álom hírnökei
mint köztéri szobrokat
a fostos galambrajok

KAPUZÁRÁSI REFLEX

Apollinaire-átirat

bár létezne vers amit csak nekünk írtak
közös súlytalanságunk habkönnyű költeménye
de egyéb célfantomok híján
papírhorizonton köröz a kéz
szörfölő madár zavaros tókorongon
ó édes mentőhelikopterem
kavard a levegőt ereszd le kötelékeid
mérd be fokról-fokra hajótörésünk
kallódó roncsfedélzetét
fenséges háborúk gyűszűnyi nagyvizen
a modern kutató játszmáknak hívja őket
sújtólég a cári lélekbúvárharangban
balzac babaházában gipszkarton válaszfalak
keféljünk egy nagyot a rezgő szárítógépen
vegyük át a forgódob ütemes rezgéseit
szaros kis életünk béke-Nobelét
miféle rituálékat klopfolsz belénk
te helyi érdekű árnyékszéki isten
a húshagyó keddek kihúltek
végre teljes testtel éhezem
szerdán hamvazok
szombaton szorongok
kissé különös önfeledtség
belső Szaturnuszunk remetebálján
de én partikra csak hétfőn járok
percenként felhajtva négyórányi órabért
egyszemélyes tüntetés ez
karrierizmusom ellenmozgatója

ám egyéb vonatkozásban
tested kapui nem kérdések
ősidők óta nincs zár a barlangokon
ki-be fúj a szél csepegnek cseppkövek
különben is feltalálták már
az íriszdiagnosztikát
meg az ehhez fűződő spéci
beléptető rendszereket
szóval szűrcsölték eleget karsztvizeid
kilőtték a löhető kapufákat
kéne már a dolgok másféle mélye
egy elefántcsontparti gól a toronynak
közös középpontunk forgástengelye
ahogy a rezgő szárítógépen túlszeretlek
megrémít a lengő borotválkozó-tükörben
rázkódó imágóm Enkidu-profilja
de rég volt de korán
későn nyertem bebocsátást
leked egyetlen kapuján
melynek nincs többé nyelvi kódja
csak rosszra-nyíló kilincsei
ott szobroztam végig boltíveid alatt
sosem kellett feltörjelek mint ritka autót
sem partvissal hadonásznod a sufniajtóban
legtöbbször mégis keresztülnéztem rajtad
továbbkeresve a távlatot a partitúrán
mintha mélyfölkék mélyéről dirigálnám
önző szélmalomhadjáratom

LITÁNIA A LEVÁLÁSRÓL

Elszoktattál attól, aki voltam.
Most egy kicsit talán megbomoltam.
A légüres tér így sokkal szűkebb –
régen a dolgok másnak tűntek.
Perzselő csönd. Saját tétlenségem
elterített kardigán a stégen.
Négyévnyi önböjt. Csupa doh, minden állott.
Ha nem látnak, fedezékből sírdogálok.
Buszon, vécén, vagy épp a zuhany alatt
ellepi képem ez a sósan telített, fura nyalat.
Sorsodból kiszívsz, mint korai magzatot,
fel sem eszmélt – rossz helyen kapaszkodott.
Futhatnál, futhatnék. Utánam és utánad.
Téphetsz és leköphetsz. Sóhajtatod: „utállak”,
de tudod, ez csak engesztelő, ócska vicc,
mert nincs elválás, nincs konyec, se sicc.
Suta görnyedésed szívszakadva látom,
sérülten rugdalózol ott az ágyon;
elsírunk egymás mellett a kamra-mélyben
(lapockám alá hatolt a karma régen),
hiába vetkezünk, minden vigasztalan,
kiütve kong a test: a két hamisharang
szólamainak egymásba kondulása
nem elég zálog a hőmegmaradásra.
Gége nem rezeg. A bőrfelszín beszél.
Serceg, nyeldekel. Belőlem enyhe szél
távozik (elfojtom) az izgalom miatt;
„szeretlek” (nyögném) (nyelvem itt kihagy),
szikrázza csak tovább a szem fehérje,
hogy csontban a velő mire vélje
a spontán lúdbőr önző vegyészétét,
mely feromonjait köpködi szertesztét.

Működés, nem-működés. Alantas rébuszok.
(Rám néz. Kétkedik. Alszik. Felszuszog.)
Puha tokmányában lüktet egy elvetélt ígéret.
Gömbölyded úr. Betölthetetlen, ameddig élek.

SZÓTALANSÁG

régen úgy véltem
a költészet mi más
mint korhadó farönk
valahol zebegény felett
gibbonok gyűjtenek rőzsét
az aljnövényzet végig jó buja
csizmával topognak ropogós semmittevésben
pereg az eső a dunakanyarban
kelta várromok közt szellemek kóricálnak
hajnalzártakor egy mogorva alkalmazott
pengeti el az ércpénztár delét
delejes délelőtt
mákonyosan kelsz egy új világ ígézetével
senki vagy és mindenütt
egy fűtetlen hálózásák
felfeslett magzatburkában –
később persze rájöttem
napból a fény nyolc perc alatt ér ide
[a hülye is tudja ezt]
pont ennyi kell a megtermékenyítéshez
„szeretlek”
mint ivadékot
aki nincs már
se sírja se neme
pont annyi mint a pont
bármelyikünk holtpontja
[holtpont vagy holttér
nem mindegy?
beláthatatlan]
– adatai meghatározhatatlanok –
csak egy szabad jegyzék
egy elvetélt ötlet

kifogástalan kontúrokkal
az angol-indiaiak egyik kedvenc
kajája a kecskemagzat
néha muszáj túl direkt
tálatni a dolgokat
[manapság a hentesek túl emberségesek]
volt egy hathatós jussunk
a folytatódó élet parancsa felé
kicsiny volt
dobogó és jelentékeny
belőlem – beléd – belőve
my beloved
közmegegyezését
mégse túrtük
mert velünk hasonlatos
debil akarattalan parány
élt vígan és boldogan
11 millimétert
ez az új törvény –
pár tiszta vérdarab
alvadt testbeszéd

ÁRAMKIMARADÁS

Holdat bámulni fennkölt sületlenség
öklömnyi távcsővel
ha visszafelé tekintünk
alig nagyítja fel a lámpaburán
szteppelő rovar

Hártyás szárnyait persze elirigylem
mikor izzók hirtelen kialszanak
szobára utcára jótékony fénycsend borul
kényszeres sötétszakasz

csöpögő hűtők körül
apró seregek rajzanak
hőképfelvételeken minden
csupa szénpor kobaltkék hiány
valami rendkívüli egy időben történik
elernyed a villanydrótok izomzata
katatón kellékek közt toporgunk
élvezzük a virtuális időutazást
álmodtól életlen látómezőnkől
kiszöknek szürke perifériájukba
a cikázó ólombetűk

Teraszról nézve utcahossznyira
csikkek görögtüze
mire hozzászoknánk a farkasvaksághoz
egyszerre felhangzik a *fiat lux*
vészes kattogásban megőrült műszerek
sugározzák vissza az elveszettnek hitt időt
mintha a saját nyelvükön
halálközeli élményeikről beszélgetnének
amint egy ráncos kéz gyakorlott mozdulata

helyére csavarja a szobák plafonján lengő
mesterséges napok életjáradékát
a kerületi kapcsolószekrény
végtelen huzalgyomrában
egy vadiúj biztosítékot

HARCTÉR, HAJNAL, NYUGALOM

Bérház oszlopos hajnal
emeletről emeletre ültetett fénycsokrok
középen tátongó ízelítő az ürességből
van mit kidobni errefelé
bőséget lehelnek a szeméttárolók
megél a háztömb magyarázatok nélkül is
elefánttemető két sugárút közt
már hatvan éve nem volt születés
gyereksírás csak tévéből
kapualjban finnugor füleknek idegen beszéd
a szomszéd száraz köhögése felriaszt
kopott bútorok zoknik szertesét entrópia
szőrrel teli mosdótál tükrön szappanfelirat
rutinszerű ébredés – haja felmosórongy
bőrömet húzza valami hulló-szerű
kimegyek de nem akarom hogy észlelje
a csésze akusztikai paramétereit
(*fortissimo*ja különb mint egy katedrálisé)
ököllel ütöm a vévétartályt
az egyszer-egyes lichthofban
galambok szoronganak
majd a lejárónál egy irdatlan
házmesteri toronykoponya
inog felém megreguláz
eldobott csikkekért nyilván
trolira szálllok helyet bitorlok
lehütöm hátam hosszanti mélyszántásait
a kis téren épp templomot tataroznak
szundikálok egy kurtát
a villanymotor zúgása már-már anyai –
így vagy úgy de működnek itt a dolgok
a pályaudvarnál bevágom a duplát sok csípőssel

keresek egy elképzelhetetlenül letisztult padot
mérlegemet az ég kalibrálja délután
lingamom csatornába lógotom
újszülött teknősporonty
küzd a dagálllyal –
kiutat talál

KENTA ÚR HÁZIŐRIZETBEN

Tán itt kéne lennem a legkevésbé.
Éjről-éjre csupán megadom magam.
Koholt feladattal csapom el, ha van.
Patkós jeleit mintha légbe vésné.

Lehet vége a... világelvonásnak?
Jelenváló sodrom nem olyan, mikor
fürgén meghajtott a szilaj póni-kor –
nyoma sem volt karámba hódolásnak.

Széltoló galopp. Egyre átkozottabb
ez a mondvacsinált akadályfutás.
Öröm? Szabadság. Néha. Elnyomott rab-

ként belém kódolt a kényszerbókolás.
Rákcstillagzatom salakváza rogyhat.
Pusztuljon minden, mit nem ölelhet át.

TÖRÉSTESZT

„Milyen az, amikor egy halott azt hiszi, él.
És tesz, és küzd, valamiért.
Szétbontja magát, ad semmiségeket.
Embernek lenni épp ennyit jelent.”
Hazudni, túllépni, a jó ízlés határait
(hazudni, túllépni, a jó ízlés határait).
Kinél mit. Szaros alsót. Gyémánt nyakláncokat.
Szabadság és birtokvágy, tilalmi láncolat.
A dolgok fogalma holt. Dobogásuk eleven.
Nullfohászok mellett erre nevelem
azt, ki volnék: gyermeteg, sőt, rest is -
hím és nőstény közti gyógyerejű pestis.
Egy buja *álladt*. Hamis barát, vak filosz.
Vár a legfelsőbb szint, panel-Tajgetosz.
Repülni nincs miért, repülni van kivel.
Ez volna az egy, mi néha felemel.
Amúgy csak ürtéri órák. Biliárd-koccanat.
Néhány túlértékelt, groteszk fordulat.
Egy óvó kéz. Telihold. Sírás a sarkon.
Arcod udvarát mocskolja szürke arcom.
Piros jelzés. Zöldre vált. Zebra, szélvihar.
Egy motel ablakán a firka: „Élni szar...”
Dehogyan. Hisszük. Sláger: jobb lehet
minden, mi kallódó önmagunkból élvezet.
(Felviláglik ekkor a póre szerkezet).
Élni jó. Élni szent. De múlni élvezet.

NÉRÓ HARMADSZOR FELRIAD AZ ÉJSZAKA KÖZEPÉN

Ó az a sok kétség és tettetés
rangunkhoz méltóan nem merjük kimondani
semmi se biztos és az öröm is oly esedékes
mint kockavetőök markában rejtőző beteljesülés
madárjósaim megszentelt szárnyaiban
tegnap csak romlott zsigereket találtak
egy zsák aranyat pengettem bölcselmeikért – erre ők
fel sem pislantanak fene nagy tudományuk béltraktusaiból
a telihold eszelős képe grimaszol a márványfalakról
kapaszkodóm egy kancsó cefre az ágy tövében
zümmög a gépház hűtője sistereg a monitor
ó milyen magányos és mennyei színész lehetnék
a minap koldusgúnyában agyonvertem egy öregasszonyt
ki áldást mert szórni rám ott a fórum pillérei közt
persze akár a nagyok én is csak az Emberben hiszek
irigylem szerető akarásuk sürgő szervezkedésük
mintha csordába verődve kevésbé fájna a köszvényes tenyér
mellyel a firmamentum fénykulcsait nem forgathattam soha
csak mímeltem a kápráztatást – lant helyett a kapanyél
való kezembe bizony mondom urizáló rohadék valék
de a meder melyben előmlök nem szabályozható
milyen derék aszkéta az aki így zabálhat két pofára
aranytárból enyves birka fácánsült üvegesen rám mered
milyen szánalmas az én válogatott asztaltársaságom
szónoklatukon bólogatok mialatt az államról csöpög a zsír
ó égő rost bűze inak hűvöse mily fennkölt lehetnék
ha nem húzna vissza folyton ez az ólomtő a bordáim alatt
arcom színe egy üde májbetegé akár depressziónak is nevezném
ha történetesen úgy ezer évvel később szakadok világra
biztos jobban bírtam volna elvegyülni a plebszben
szabadon furikázó potenciális gyilkosok között

és piperkőcként is jóval szebb karriert csinálnék
lármás szófosásom többre értékelnék a steril zugolyban
furcsa fogyatékom nem is tűnne fel a többi kontárjelöltnek
bizony de jó is volna kétezerben élni a fertő totalitárius hullámterében
hol minden bűn egy-egy szerteágazó magánműremek
mai Rómánk egy kis vidéki erényfészek
nekem csupán vétkeim modernek és zabolázatlanok
bezzeg babonáim a bizonytalan Úrban mind történelemutániak
fel sem figyelnétek rám szabados és lobbanékony testvéreim
amint freskók kokainfellegén átdöfve lángszórófejem
dübörgő zenére befarolnék közétek
fogaim közt tartva tömeges megváltásokat szikrázó gyutacsait

EGY FELBŐSZÜLT JÁRÓKELŐ RÁVETI MAGÁT A MÚZEUM LÉPCSŐIN MIKROFONPRÓBÁT TARTÓ P. SÁNDOR KÖLTŐVÉDŐ KÍSÉRTETÉRE

kérem uraim vagyis tisztelt egybegyűltak
ezek itt mindent elírnak orrunk elől se szó se beszéd
folytatásos fecniken ábrázolják életünk regényét
költészetükben felhánytorgatják a *nyilvánvaló lényeg*et
csupa stimulált idegösszeroppanás –
fedhetetlen előéletű kekiinges úriemberek
bicskát rántanak börszandálos úriemberekre
a szellem szolgálai máris feltalálják az időgépet
ötvenezer évet visszafelé
törzsfelújításunk kapaszkodósávjain
elcsaklizzák természetszemléletünk
futó gyönyört mit jázminbokrok alatt érzünk
hajnali muflontámadásokat
fácánok lapos röptét a kunsági tarlón
ellopják gondosan kihordott istenképzetünket
gomolygó hindu-keresztény nihilista káosz
ugyan ne mondják hogy *nem igazán érdekel*
ugorva egyet galaxisunk víkendházasorán
a halhatatlanság emléklakettje olvashatatlan
ezek meg feltűrik a lomtalanítási holmit
rákukkantanak számítógépeink merevlemezére
hogy elorozva minden természetes *byte*
kollázst készítsenek mindennapos vergődéseinkből
pont olyan modorban mellyel mi megnyilvánulunk
ha épp nem megrímelik háziállataink üzekedési szokásait
illetőleg kimúlásunk spontán regiszterét
na persze kurváztak már előttük eleget elegen

táncra perdülnek a régmúlt willendorf-alakzatai
kantinban diszkóbárban motorháztetőkön
hogy lisztbe hempergetett sonkákról
leperegjen a manírozók panírja
pessoai színkésztség avagy generált örület
mely magnéziumcsíkként lobban el
ha éppen nem zúdítja ránk
képmutatásuk eszményi meteorzáporát
áthasítva a versponyva gyenge fedezékét
mely alá gondosan behúzódik a kimódolt közember
egy otthon gubbasztó csódtömeg
ki sosem biztos semmiben
nincsenek döbbenetes allűrjei
de egy névelőnek is utánanéz a lexikonban
hogy papíron aztán félve megbokrosodjon
mint gyerekek ha kezük ügyébe zsírkréta kerül
véghezviszi csendes forradalmait
míg nem kopjára tűzi bosch halállidérce *a dörzsölt közvélemény*
elnyomott és elnyomó egyetlen személyben
vitáz és vagdalkozik koszorúz és köpköd
kávéját szerzetesek bárgyú nyugalomával szürcsöli
civilben ő a mókamester a prémes don juan
ám titkos jobbik-énje éjjel ügynökösködik
bosszúból pofozva billentyűzetét
mindent elhalász a többi küszködő elől
egy kódexmásoló türelmével gubbad
de istene régóta nincsen már vele
magányosan feszeng az indigózó purgatóriumban
gellérthegynyi viasz olvad le tűzálló oldaláról
ott az alexandriai könyvtár patkányoktól hemzsegő alagsorában
hol egész lassan előbb csak bokáig és térdig
később a nyakáig majd feje tar csücskéig
belepi a hó módjára szítáló vulkanikus por
a kihűlt izzás a szent középszerűség

SALIERI MEGASZTÁRJA

Ne hallgass senkire, légy bolond.
Majdcsak meglesz a platinakorong.
Törj instrumentumot, tombolj, lélegezz.
Mindegy, mit hordoz majd a hanglemez.
Improvizáld össze magad a sarki bárban.
Wolfgang drogtanyáján újra bál van.
Vihogj és szard le a konferansziét.
Hasítsd ki a körúti taxisok szívét.
Idd el magad a végső modalitásig.
A tenornak mindegy, hová mit ásít.
Öblös torkában a beluga kaviár
felcsillan, ha berúgva variál.
Dobd le stólád, mit a főnök elszabott.
Legyen meztelen a göthös mellkasod.
Pár hegtetkő habfehér felhámodon.
Ezt az egész köntöst úgyis álmodom.
Szaggasd a dizájnt, tombolj a zongorán.
Bömbölj orrhangon, akár a jó Zorán.
Ne szégyelld, hogy nincs mit mondanod.
Halandszaszózat terjed gombamód.
Néhány inger még kedves a fülnek.
A kurva percek bizony elrepülnek.
Kifogy a zaj, a csend kényszerzubbonya
leköt: a folyton dajkáló, neurotikus anya.
Szétkapart hátad vidám szárnyasoltár –
rajta egy család, ki egymagadban voltál.
Így lébecolj a külső színpadon.
Kivetülni nem nagy alkalom.
Semmi kimért mondat, se furcsa jelmezek.
A végzetes hang utólag felrezeget.
Otthon vagy. Lázban. Recseg-ropog
a rekviempapír, akár egy friss halott.

Ne komponálj. Kertelj és unatkozz.
A tétlenség majd felsegít magadhoz.
Élj örülten egyhangú életet.
Egyetlen pillanatban vénülj éveket.
Egy karambolasztal lesz ravatallapod.
Sebes bolygódat ott visszaválthatod.

RÁKTÉRÍTŐ

A LÍRAI CIKLUS

nem is tudom kinek vésem verseim
a kezdet végetén (*Ianus*¹ elsején)
itt benn minden jel és apró szösszenet
táguul gyarapszik majd végül összemegy

egyetlen ponttá mely általánosabb
a képzeletnél bár ál-talányosabb
a valóságnál és nem megfogható
mint a gondolatban elkattant fotó

nyomot őriz erről-arról majd sötét
azbesztlapként óvja sárgult búvkörét
a részleteknek hogy valószínűtlen

hullámmal gyötörjenek vegyülten
halk elmezajban hogy *voltam és leszek*
együgyű alany ki tárgyként elveszett

PÁRHUZAMOS IDŐ

annyit mondtam a sarki boltba ugrom
foszló bekecsem mint lógó géz a múmiákon
nem látszott rajta az első kérges ötven év
arcom visszakapta egy gyermek lágy vonásait
néhol felpuffedt a lángoló szeszektől
mégis akár plasztikai ismertetőkön
vagy a gesztusok panoptikumában
a valótlannul eleven pirospozsga alól
feltündöklött az elrettentő
érdes cápbőr
markomon cári nagyharangként
csüngött sokszatyornyú visszaváltható üvegbetét
fiam ne röhögj susogták kívül-belül
rekedt palackok orgonaszorai
egy raktári szellőztetőben inga-lassú
propellerek imamalmai móríkáltak –
szégyellned sose kellett
nemzetségünk rozsdás lavórjait
aklok takarásába osontunk ürülni
majd a vöröskeresztes hintó eljött nővéredért
szép napon sugaras időben
a cseresznyeérés lobos havában
mit akartál kölyök miben reméltél
utca tereprajza volt kies vidámparkod
tömörgumid kifaroló óriáskereke
égette a szurokba zsenge évek délköreit –
nekem tenyerembe ivódtak a szilánkok intarziái
nem volt olyan jó dolgom mint neked
szeneslapáttal ünnepeltem az atomenergiát
a túlélő dolga pompás békeidőkben se több
mint kihordani egy-egy pillanat milliós sejthalálait
de közben kibem és hol és mit remélek

félórája a fagyos oszlopot ölelgetem
flaskáim megteltek újra lecsöpögtek
kiittam magamból minden adhatót
itt az édeni legelőn a világvég peremén
hol a néhai pálinkafőzde alatt
Ádám koponyája és a Jenő térdkalácsa
egyaránt semleges földgázzá nemesül
az nem én vagyok aki épp itt
jégcsappá meredve őrt áll kétségeid felett
mialatt buggyos nadrágja árad és párolog
fiam szedelőzködj gyere értem
rianásban fetrengék bebugyolált végtagokkal
mint Lázár a sötétség tekercei közt
alkarom csonka kapaszkodóját
el ne hidd meg ne ragadd
mert rögvest helyet cserélünk
az öröklődés kórtartó fátuma szerint
magunk mellé csipkedünk ide a talajvíz alá
egyesülni e mennyei hajszálcsovességben
szűkös akolban húlthelyünk testes öblei
pörlekedjenek csak tovább
míg az ebédlőben évezredekén át
gőzölöghet a tehénforró tej s a friss vekni
mit meg már sosem szeghetünk

KÁIN

mert neked mindenből több jutott Ábel
zöldségeid tőkéid gyümölcsöseid ragyognak ózondús eget alatt
tízszer annyi szőlőt gabonát paradicsomot ananászt szüretelsz
mint amennyi a szél karjain véttetett a kies földre
nekem fél nyájam haldoklik csupa korcs beteges ivadék
bőrükön hemzsegnek a kártevők felfúvódnak a harmatos lucernától
lékelni kell amorf koponyájukat meg sem érik a harmadnapot
tetemük is ehetetlen rejtélyesen felgyülemlett mérgeik miatt
ami pedig ép marad a legszebbeket feláldozom s ez nincs ínyemre ám
keményen dolgozom karom feszül veritékem mégis hiába párolog
miközben görnyedek a déli napsütésben és a szerszámokat fenem
a simára csiszolt pengén megtörő fény jószerivel elvakít
sűrű izzadtságom bizonyára facsarja atyánk orrát
rögtön látszik hogy sokasító kegyeit te jobban élvezed
egész nap henyélsz vigyori szádban viruló kalász lengedez
mostanában inkább elvonulok közeli száműzetésbe
követ törni zúzni kitermelni hatalmas sziklafalakat
állva alszom mint a ló nyílt szemekkel mint a hulló
ha így állunk hát legyen teljesen hiábavaló amit cselekszek
vonzzanak pattanó hajszáltrepedések durva ásványi érzetek
percről-percre szebbek a formák csendben örvendezve
a semleges és holt anyag feszesen a markomba simul
ilyenkor mintha karom teherbírása is megsokszorozódna
te bliccelő fattyú
hát sarud szíját én kössem kaszádat fenjem helyetted
legyek ujjaid végén oroszlánkarom talpadon a bakláb
nem vagyok őrzője semminek és senkinek óvakodj kerülj el
vérvonalad meddő lesz hamar és a vétkes földönfutó
tátongó sebeid szorítja bolygóhomlokához
stigmaként viseli balvégzetük élethosszát
sirass engem hadd siratlak sirassanak örökké
mióta nem vagy köztünk miasszonyunk árnyat ellik vért pisál
miféle alkut kötöttél velem mondd meg én uram terem

MŰVELETI TISZTASÁG

Láncfűrész.
Feldohog a zömök benzinmotor.
Ergonomikus,
markolata ujjpárnakövető.
Csak semmi vízhólyag.
Hüvellyel adagolt olaj.
Kell, ha a munkadarabban
a szerszám felhevül.
Zsoltáros, rejtett könnyedség,
egekig szökkenő
fordulatszám.

Balta, szálirányban.
Erős csapásra-ütögetésre a szívós,
nagyritkán petrifikálódott részek
hamar megszakadnak.
Testekről leváló foszlány,
kiváló gyújtós.
Ha megszorul,
lábbelid talpa kéznél.

A tűz rop.
Halom tetejét megbontva
hasábokat fokozatosan a hő
epicentrumába.
Hagyd szikkadni,
tágítsd a kohó aljzatát,
koncentrikusan.

Maradványok, gereblyevég.
Tűzvonal mögé. Hatolj el
pattogó búbokig, terítsd szét
sajgó parázsszőnyegét.

Kútból, vödörrel, vizet.
Porhanyós fedőtalajjal hintsd.
Tartsd be a tájvédelmi előírásokat.
Kerti tusolóban, szappannal,
fertőtleníthetsz.

Átható szagok, szabadidőruha.
Jöhet a pecsenye,
a füstölgés, a bor.
A tábori alkony
langyos szellőkései.

KÉSEI CÉDULA A RÓMAI ROMOKRA

O.O. *hommage*

Közelről vizlattad Kassákot, Vast, és Füst Milánt.

Különös szeánsz. Megáldják bohókás fürtjeid.

Láttad az örvénylő századot, jó pár áldomást kihányt,
papírtrombiták harsogták túl Jerikó érckürtjeit.

Bölcsőd nem nád, mint Mózesé. Csak rengő kád és bombatölcsér.

Hintalovad a háztömb előtt füstölgő lótetem.

Nincs több szédítő virágig. Lennon pár otromba bölcsért
repült Indiába... Klastromod a tágas, világnagy kórterem.

Mindig tudtad hová lohol a költő, bármi akadt útba.

A kardántengely csillagjósá földet ér, ha verset ír...

Beül a *rohadék Ginsberg* mellé, egy lestrapált Wartburgba,
s a kor csak zápfogát mutatja, mint a vén, kidőlt szatír.

Mindez verstörténelem. Koholt lexikonlelet, mit rögvest,
fényéves hátránnyal a polc fokán hagyunk.

Sárgulhat szertartásosan, akár egy Kosztolányi-összes.

Fogyasztható rögeszmét tárol betárazott batyunk.

Illik mondanom? A kapitány kabinján kezem kopogtatott.

Inas reszketéssel totyogtam a kajüt hűvösében,

hol egy mankót eldobó kalóz járt lábsuhogtatót
kincses gyógyszerládikáján, a deszkás fülke-éjben.

Bevallom, kazettád zsongása síri ellenhang már.

Rekkenő szoba. *Őrjöng a zöld*. Oklahomában újra nyár van.

De megkondul a fal, a vers, a polc, a szellemhangár...

Mormog egy gyűrt szalag – *forrás az üres pohárban*.

SZÜRKE

mit is lehet gondolni róla
maga a pártatlan semlegesség
mondhatnánk természetszerűleg fehér
fekete csak hívatlanul szennyezi
elunt ellentétek zálogaként
ám megingatva a szürkehívők
színvak pártatlanságát
mondhatni természetszerűleg sötét
árnyalatnyi fény folyton odaízesül
felhők posztóján átszúrt bajvívó sugarak
utat törnek a dolgok burkolt lényege felé
elmázolva eredendő fatalizmusunkat
sorolhatók monokróm napszakok
átmenetképző jellegzetességei
hunyorgó grönlandi fókavárók
havas szirtek maszatos freskói
pedig az üzenet tárgya végérvényes
palettánkon kioltja egymást
a színek bozóttüze
a sem-nihil sem-bizakodás
ezüst és ólom közti hűvös átmenet
öltönyök galambzakók mimikrije
mit lehet kezdeni ezzel az árnyalattal
mivé hasonulnak a hétköznapiak
létünk valódi rítusai érdektelenek
mind magunknak mind a szaglászó külvilágnak
mikor kifeszítjük az emlékezet diaszalagjait
dünnyögve belátjuk az átfestés hiábavaló
minden részletet eltusol a távlat
fejek közötti áthidalhatatlan úrtátongatás
amint önös élmények táguló univerzumában
egymást oltják ki pártatlanul rajzó rádiójeleink

RÁKTÉRITŐ

ad notam Szécsi Pál

Hogyan is lesz ez a nyár.
Mivé érik ez a július is,
Hová sodornak a talpfák
elfekvő létrafokai.
Vízszintes magasságba,
pontnyi távolságra.
Érzékelem-e majd
a fülledt örömet
a csajági elágazásnál –
döcögő konzervdobozzá
változik a vasszagú vagon.
Látom-e majd a Lebensmittel-t,
megrakva sok trópusi jóval,
mediterrán gumókkal,
gyöngyöző palackkal.
Megyek-e majd zöld alagúton át,
ott a manóerdő mentén,
hol rám mordult tavaly
furdalásom vihari grizzlyje.
Látom-e Weöres alakváltoztatóit,
a vízöntő angyalt formázó
pink valagú felhőrendszereket.
Hallom-e majd a Káli-medence
vulkanikus múltbéli moráját,
s a kolostrom kelta-vidékén,
mezők biliádrongyain,
a bolyhos mohapázsiton
lesz-e közösülnivalónk?
Berúgok-e ismét a Pajtában,
mosolyogva a régi térképek alatt

zsörtőlódó zárórai unikumozókon.
A mézsfehér házfalnál öllelek-e,
tengermély szivacsmatracon,
míg rágógumiszín kabócák
pattognak szabad lágyrészeiden.
A karate-tábor törzsi csattogása,
a diszkrét lószarillat,
a perverz szobrász a sarkon,
a motoros fűrészes esti éneke,
a domb a kuruttyoló patakka,
a hajnali bánya Boeing-hangjai,
a rozoga vadlesek a dűlőn,
a voyeur erdőőr fehér dácsiában,
a részeg Dresch-szaxofon a kocsmapulton,
a strandi kanasztalángosok,
harsány bikinid balatonillata,
nedves napimádók békaperspektívái,
szalmaszag a szűk szobában,
szűk percegő zaja, a lomb, a tölcsér,
a hordó, másnapos kongás, a víz,
ahogy túlcsordul, szikra, ahogy kiég,
vizelettől sistereg, a füst, a fű, a fa,
a zsírszalonna, a kicsorbult kasza,
a holdnak vélt gyér közvilágítás,
fonnyadt akáciák ködtükröztetése.
Lesz-e még. Lesz-e hely,
lesz-e *lesz* nekünk?
Nem hiszem – nyáridőm,
elszelelsz velünk.

PADON

kiülni egy padra pofonegyszerű
a szennyest a tárolóban hagyjuk
később el is mosogatunk
gondolatban kaleidoszkópként
forgatjuk a társtalan fogalmakat
meglehet ekkor változunk
nem is kardinális kérdésekben
de szemet szúr a régi rend helyett
csillagmerénylet zajlik a magasban

persze csak presszóban semmittevődünk
tudván már hatévesen szétperegnek
homokvárak alatt a sztoikus *miértek*
tejszilánkos északi fény sem a régi
a csarnok mint lőtér fala szita-szerű
a végtelenbe révedő belülré sasol

azok akik mellett árnyékká híznak
elhúztak élményfürdőzni a hold
azbesztképének szemgödreibe
vagy csak verandán őgyelegnek
pupillájukon mikrofilmként pereg le életük
himbálódznak zarándok-szelek hátsó ülésén
fittyet hányva tömegek százkarú szidalmaira

hintaszéken kintornázva
előre-hátra előre-hátra
mint kalickák színes papagájai
esetlen csőreikkel kapaszkodva inognak
jácob lajtorjáján le és fel a pincemélybe
egy újabb palack savanyú borért

INDIÁN NYÁR

amikor így végigterülsz a nyárban
a tavak partján hűvös strandokon
lábaid között friss hullámos ár van
ne feledd mindez nem veled rokon

vacogni kezdesz tékozló feledben
hátadon fémes jégeső tarol
agyfüllesztő ősz fuvalma lebben
a bőrt megperzselő parázs alól

mit ér e hév ha darabokra hullsz
még néhány év és vízzellé fakulsz
nincs tél se nyár se nappalod se éjed

csak a fogyó érzelemtartalék
amint talpad megkésve partra lép
kamrádból már nem lesz mit felélned

NEMEZNEMZÉS

NEMEZNEMZÉS

Siralomház, vagy bábok terme ez.
Szűk sarokban szerteszt a végtagok.
Gyűszűbe göngyölt fecskefej szemez.
Fodros mennyezetről vattahold ragyog.

Pár rozsdaszín bagoly az asztalon.
Huhognak cérnagyepplős lúdcsapatra.
Köröttük sárga bél és kóchalom.
Egy szösrigó karó köré csavarva.

Fonott kosárba zsúfolt medverészek
tömegsíri brummogását hallgatom.
Épp azt latolják, hogyha tettre készek

lesznek végre, s jó egy üdvös alkalom,
rögvest elhagyják mind e sebtényészet
nemző műhelyét egy tiszta hajnalon.

*

A pásztor teste egyetlen

Kócos fejét behúzza,

A kövön, ablakon túl,

Vert nyája durva kender,

csókaórs csacsog – talán

Hús eső hull, kong a fém,

Törékeny színezüstben

Megáll a tükörfronton,

A fene vinné aztat,

Damil zsinóron lógnak

Satnya szárnyesésük

Tompa csőrük ásít

süppedő szakáll.

majd csendben éjszakál.

a kormos évszak áll.

egy rongyos-reszketeg

a bárány elveszett.

a pléheresz ketyeg.

egy hőscincér ragyog.

majd huppan egy nagyot.

ki engem itt hagyott.

a récék és ludak.

nehézkedést kutat –

mennyezetlyukat.

*

madárzsiger foszlik száll a vatta
gyűl a lágyszövet csomóba'latta
szakértő kéz toldozza szerveit
amelyeket a macska szertevitt

és a konyhán végighurcolászott
pár pihés csonk szájából kilátszott
gyolcsmadárnak bolyhos totemarca
foszló pelyhe üvegszeme kvarca

majd otthagya a tálkája előtt
mint egy erdész ki sérült vadra lőtt
magát a győztes szfinxi pózba vágta

kifogtam e műtetemremorgót
de mert gyomra szerves tápra korgott
konzervnyitóm segédletét kívárta

*

Egy bábú megvakul,
minden elsötétül,
társak foltalakja
múlik el sötétül,

elhamvad a szekrény
roppant hegyhasábja,
minden, ami el volt
ásva a hasába,

nem váltja a villany
ömlő szikrasága,
szeméből elillan
minden szín: a sárga

felütött tojása,
kékek tintaöble,
zöldes lombfutása,
szürke hintaködje,

nincsen több narancsos
hígveredő pórus,
gyúrhatatlan gömböt
ráz a kéz, a koldus

roncsidegzetével –
mert csak lyukra-forma:
semmi kép, se látvány,
mi szemébe folyna.

De hát, mit tehettek,
ócska volt a cérna,
mely a lencsevékony
szempárt fogta célra.

Odavarrtak mindent,
gombot, babot, mákot
– valami hibádzott,
mert ez mégse látott.

Egyszer csak egy másik
hasonszőrű kóclény,
úgy látta javíthat
világtalan-kópén.

Saját ujja karmát
vágta szemközébe,
mint görög királyok,
csűrte, vonta, tépte...

Így kapta a vakbáb
kilátó ékszerét
attól, ki vaktában
kinyomta balszemét;

boldog együttlátók,
két egyszemű iker –
közös láthatáron
kilesni fél siker,

hunyni bármelyiknek
sosincs tovább oka,
gyöngyüket kitölti
a fény pohárnoka.

*

a forgatható kezű-lábú nemezmacskó feltalálója
sokat bíbelődött a teremtmény kivitelezésével
bevallottan nem szereti a nemezelést
a pepecselő sehogyan-se-megyét
bátran megformálta speciálisan odaillesztett
mozgatható vétagokkal
tömpe orral szürkésbarna prémmel
az Eredeti Minta nem evilági mását
melynek modellje földhözragadt figura
téli sapkája van fontoskodó párás pápaszeme
strandidőben pedig minden bő kappanhájjal
megkent atlétás kamionszofőr
jobb híján veszélyeső kerékpáron
fuvarozza világnagy terheit
kulacstartójában acéllék cégér villog az ABSOLUT
miközben bringájával javában fejre áll
felkenődik csikorgó postakocsi oldalára
noha úgy hírlík egyszer egy rezervátumot is megkörnyékezett
a betonkordonon át
serrel táplálta kedvenc cirkuszállatát
(önnönmagát) – de ez már régóta lejárt
mostanában saját árnyéka érdekli amely
a műmedvék legnagyobbika
luxusbarlangját nagyritkán hagyja el
javarészt a forgatható kezű-lábú nemezmacskó
feltalálójához igyekszik önfeledtető nagyvizitre
ahol a precíz mintavétel érdekében a lehető legtöbbet
foglalatoskodnak vele temérdek időt szánnak reá
szőrrel bélelt sarkköri bolyongóra
kinek oldalán ott fityeg egy bőröndnyi kánikula
de csak akkor nyitja fel ha valóban lehűl az éj
vagy az ajtósréseken át kilesve egyedül találjuk
kéjesen morog tétova hátráló mozgást végez
vagy éppen ágyalatti flakonokba

üríti jelölő párlatait
de a fogathatókezű-lábú nemezmackó feltalálója
magához emeli ezt az eszelős vadállatot
kockás sála szélcsendben is fellobog
majd a megfeszített nyak toronykoponyája körül
citromsárga aurája ünnepi díszökként világít
A YELLOWSTONE PARKBAN
ÖRÖKKÉ TART A NYÁR

*

Fű és rét. Moha, kéreg. Tiszta patak, puha pázsit.
Páfrány. Erdő. Berkenye, málnafa, csajkavirágok.
Erdei csillagfürt, százszorszép, réti csiperke,
őzlábgomba, tinóru, pereszke, galóca, a gyilkos.
Erdei pajzsika, buglyos páfrány, szirti madárbirs,
vénic szil, mogyorófa, fehér nyár, nagylevelű hárs,
húsos som, rozsdáslevelű havirózsa, kökörccsin,
zergevirág, borkóró, békabogyó, pipitér, nád,
odvas keltike, holdviolák, gémorrr, legyezőfű,
kígyószisz, tündérfürt, árvacsalán, libapimpó,
macskagyökér, hölgymál, vízi hídőr, pongyola pitypang,
varjúháj, konkoly, kígyógyökerű keserűfű,
vérontófű, tőzegeper, turbánliliom, mák,
csillaghúr, szarvaskerep, árnik, bodza, kapotnyak,
enyves egér, méreggyilok, erdei káka, molyűző,
bükk, tölgy, hanga, apácavirág és réti madárhúr.

*

Nyálát húzza Csigabiga,
kilesi kicsi Gabika –
eme csiga igabika,
fűösvények méz-ladika,
nyújtja nyálát, húzza házát,
ha bebúj, sohasem fáz át,
búj melléje kicsi Gabi,
már terád vár a csigabi-
ga garázsa, csigacsúrje,
hajlatában csak csücsülj le,
kapaszkodj meg, ki ne zuhanj,
van ott konyha, harmatzuhany,
megmosakszol, uzsonnázol,
összkomfortos csigajászol
báboz téged víg tündérré,
minden rosszat híg, tűnt dérré,
húzd le pillád, fuss az útra,
elcsusszantok Túlon-túlra,
varázsvárban osztályrészed
lesz az csavart csigalélek,
puhaöröm, sose-gondok,
nem vájkálnak a vakondok,
sebesség sem szegi álmod,
szilárd tápot nem kell rágnod,
amott minden nedves Éden,
benn a csiga zsigerében,
táguló gömb az ő héja,
belehull a Hold karéja,
belefér Budapest, Párizs,
még a te buta, rest száz is;
látod, furcsa tekervény ez,
ne latolgasd, csupán érezd,
minden parány végtelennyi,
minden orjás törpe – ennyi.

Ne ronts rá a kis csigára,
ő a Tejút nagy tanára,
örvényesen búgó lakja
a te léted köralapja.
Babrálhatod, de ne hosszan,
mert csuklyája összeroppan.

*

Hildácska kicsi hiúz,
reggel-este befűz,
másik hiúz kis Aliz,
állandóan bepaliz;
bepaliz, befűz,
a gyufát, ha kihúz-
átok,
rátok
ég a dőre hiúzság,
és ha kérdik mi újság,
csupán annyit mondotok
üresen a mondatok –
hiúzságok hiúzsága,
vérük kéklík, szívük sárga,
fűge fenyves, tundra, tajga,
beleűznek búba, bajba,
irigységes kisállatok,
róka háljon ma nálatok.

*

Kettévált a koponyája. Társa homokozás
közben lesújtott rá kapával. Képtelen forróság
öntötte el a fejtetőt. *Csak nem tűzhet rám
ilyen erővel a nap.* Körülötte mindenhol vörös
volt a hó vagy homok (folyvást keveri),
épp állatfigurákkal játszott, nekik alkotott
kastélyt a véres hóból (vagy homokból).
Folyvást keveri. Hamar elájult, érte jöttek,
múltóben ébredt klórszagú, vékony
lepkeszárny alatt. Helyi érzéstelenítéssel
lihegtek koponyája körül. Nem nyílt szét,
csupán zúzódás érte. Bőr és hajhagyma.
Visszament a homokozó területére,
ott vártak rá a vár kvarcoszlopai,
szétrugdalta a porhópárkányokat,
kimenekítette a tüllruhás hercegnőt:
egy latinzsibvásári Mária-papírmásét,
kit a paplan alatt sűrűn arcára teregetett.
Ám menekülő jobbágyait, azokat
a vödörnyi viharral felöntött tetveket,
mind egy szálíg veszni hagyta.

*

ismerősöm befőttesüvegbe zárt egy denevért
lelkes állatvédő
prédája lábkörmeivel feszegette
a kelepce sík oldalát
élesen lehetett hallani röpképtelen tébolyát
tüdőm vészrekeszeiből nekem is hamar
eliramlott a trópusok fuvalma
lezárult a csavarmenetes kupakzsilip
egy fénylő üvegbörtön hengerívei
amelyben semmi sincsen kilyuggatva
legalább se legfelül

*

én istenem kérlek szabadíts e vétkek
nyűgös terhei alól
félem birodalmad vérem borom alvad
torkosságért meglakol
legyen házam fényes tágas és erényes
ne húgybűzös juhakol

adj át az ítéshoz ne a józan észnek
terve szerint ösztökélj
hitem avas lekvár végre hadd legyen már
minta vő vagy ősz tökély
füstszakáll-apostol akit nem palástol
mindennapos börtönéj

mosdass ki a sárból testem szuvas sátor
lakni benne borzadály
mintha lelkem színá lyukas mokaszinná
sok csúf rémség borz nadály
megfertőzve rögvést kórral mit a rög fest
hullaarcra torz ragály

öli ezt a hétrét bennem dúló véglényt
táplálja az állatot
hogyan eszeveszetten fogakat meressen
– megkettőzött állapot –
sárkányfajt kelesztett Ő aki e veszített
ügy mögé kiállhatott

EGY KÓDEX MARGÓJÁRA

Mondat vége. Talán kezdet.
Az iniciálék dísztelenednek.
Egymagunkban állunk.
Se előttünk, se utánunk.

A TÜNDÉR METAMORFÓZISA

bóbita bóbita táncol
filcboa csüng a nyakában
tanga dagasztja szemérmét
krómkarikák ajakában

bóbita bóbita szexi
ujjaival fuvolázik
körben az ördögök ülnek
zsebhokizó paparazzik

bóbita bóbita narkós
dús aceton-szagot áraszt
bárkivel elmegy a cuccért
megteszi bármit ajánlasz

bóbita bóbita bűnbán
húslila térde a rácson
fázva rodáz a blahánál
gazdag idén a karácsony

bóbita bóbita kámfor
zajtalanul jön a mentő
mária szív a volánnál
bóbita pulzusa megnő

bóbita bóbita bólínt
nincs amivé ne fajulna
felnyög a túli szerájból
bóbita bóbita hulla

MELLYET
KORCSMÁBAN
SZERZETT

NAPTÉBOLYDA

Mi történt volna. Csak fogytam tíz kilót.
Munkát kerültem. Meglátogattam pár krimót.
Gyártottam pár mázsa guanót. Hetven karton cigit
könyvelt el hézagos tudóm, a non-profit.
Lett új hobbim. Leköt. Szórakoztató.
Sokak szerint király vagyok, mások szerint tahó.
Néha szakállt nyírok, ám a sörény az megmarad.
Torkomon lecsúszik néhány génkezelt falat.
Szellemem van. Szellemem sír. Szerelmem felnevet.
Békítő vagyok, de olykor mégis elmebet-
egként viselkedem. „Nem jó ez így.” Talán.
Eső után szárítkozom, akár a kormorán.
Szülőikkel élek. Kis szobám egy Nikla-lyuk.
Falán pár víg halott, hogy lássam *mik vagyunk*;
csak pára és por, jottányi sársalak,
„na...”, égi hordalék, hogy meg ne sértselek.
Éjjel nesz van. Muff-sötét. Még a tücskök is
csesznek: fasza környék, nem oly vad, Kökis,
mint a 2-es metró lúgos állomása,
hol kartonjába pislant Krisztus alvilági mása.
Ajtók záródnak. Nagyanyám a véce-mélyben.
Járógép-csikorgatás és őszülő szemérem.
Inkanaptár réz-ragyog rossz gönceim felett,
mint egy hűlő napkorong, amelybe mindennek
elhagyatnak... Na és *mi leszen akkor?*
Méhlepényen átszivárgó látomás, öregkor;
olyan mint *most?* Üres. Lázálom-kaptató.
Minden sarki boltban tundratérkép kapható.
Jelenem – lejárt cikk – vesszen hát a blokkal.
Hölderlinnel hálok s Alekszandr Blokkal.

FECNI A RÖGZÜLÉS MELLÉKHATÁSÁIRÓL

Kezdetben nincs szerep. Csak színtelen és szagtalan papír.
Anyakönyvi albumokban elnagyolt gravír.
Egy szalvétarojt. Étkezéskor. Gesztes illatok.
Még fel se villan benn az izzó *erre írhatok*.
Mosógépünk megjön; csomagja kartonált
lapjaiból kreáltunk színi kalodát:
zöldséges stand vagy cipész sufni lett belőle –
így lett FRAGILE-szavakkal kiskorában körbenőve.
Majd sok okirat. Első személyi. Illyés-népmesék.
Kötésjelek fölötti fejcsóválás, kétkedés.
Latinbetűk, cirill betűk, kicsorbuló grafithegy,
tankönyvi glosszaként egy felfirkált vörösbegy.
Jött az összeszáradt zsebkendők hőskorszaka.
Konzervolaj és régi érmék ordas kanszaga.
(Később „bevezették” itthon a puha toalettet –
dolga-végeztével az ember szinte repked...)
És, milyen érdekes, láttam termő papiruszt
kinn a Trópuson... lett is belőle gagyi bruszt:
miként hasznosíthatom? – felszabtam önként;
préseltem, míg a nedv a rostokból kiszökkent.
Kiszárad így? Növényhiba? (nem lett saját Á-négyesem),
ám a sajtolásnak nem lett csúfos vége sem.
Csődöt mondott Egyiptom klerikus fia,
ám a gutenbergi vésetekből kellett jutnia
nekem is; ötrugóért vettem egy kopácsos *Erikát*:
az első gépirályt, mi nyomdakésszé erigált.
Majd jött a dicsért anyag teljes megcsalása,
a papi árkus hűvös, monitornyi mása,
kurzorral szabható, vibráló oldalak,
csupa foszfor, pixelírás, mit nem old a lakk.
Mögöttünk már az enyv natúr matériája,
a gyűrődés amortizáló térhiánya,

szamárfülcetlik, kartotékok, cigis dobozok.
Néhanap szaggatott kódok után kutatok.
Hiszen tudjuk, ha ég, csak kátránnyal-teli:
irodalmon-kívül(belül) szervezetünk terheli.
Egyre gyűl, sokasodik, sárgul, lángra lobban,
presztízse sincsen, mint karthauzi korokban.
Papiripari paripa engedj – hadd nyergeljelek.
Hátadon kirajzolódnak a zengzetes jelek.
Ámbár szólni is minek... És róni, rögzíteni?
„Gyűrjétek össze mind!” (Kalibán, az isteni.)

MELLYET KORCSMÁBAN SZERZETT...

*...az kedvesnek ki ötlet oly nagy bizonytalanságban
hagyá és nem köté orrára az Ő valós fellelhetőségét*

Nem érek tehozzád. Tejfölfejér orcád
fintorog, ha rád vagyok
hangolódva tényleg, s nem csak színi-fények
műhevében vartyogok.
Lényem – mily unalmas (bármikor elallass) –
felderül, ha szád gagyog.

Szeplőképű perverz közönyöddel felversz,
pihenni nem hagysz soha:
kábuljak csak sörtől, míg a szívem böjtöl
(ez ám Ámor balsora),
okádékba fekszek, fetrengok, tülekszek –
fülön szúr buszharsona.

Vagyok gazdag koldus, hol beretvált, hol dús
üstököm busás kolonc –
öltözetem póre, mindenem a löre,
pityókás vagyok, külön, c,
hóbortos csavargó (folyton elcsatangol),
anyák réme, rút lelenc.

Máskor nyafka *dandy* kaviárt öklendi
kártyaklubok teraszán –
rokonom nemes nép, oly mélyre nem esnék,
hogy halzsíros *nganaszán*...
gyémánt, aranymáz van abban a nagy házban,
mit jó sorsom nyara szán.

Jó, jó, csupa végllet. Mindenem tiéd lett.
Pedig nem is létezem.
Hangom csak csalóka, rímhajtító ócska
csüggedt játék, félszegen
bújok *onnan erre*, nem jutok semerre,
nincs nekem mért lételem.

Talán más a díszlet, amely téged illet,
ne az én korcs ihletem
görgő parazsába szökjél, (idegzsába
nyuvassza ki szemtelen
örök forrongásom) pörgő, forró nyárson
hüledezni jer' velem.

WROTE IT IN THE PUB...

*... to the beloved entity who left him so anxious not
gluing on his nose her exact geographical location*

I'm not touching you.
The paleness of your cheek
Draws grimaces.
I'm really turned on at the spotlight,
Not just telling bullshit.
My self is so boring (fall asleep darling),
Gets excited when you babble.

You are a sunspotted pervert slut,
Who never lets me take a nap.
I get stoned with Bud, having heartstroke
(suffer Amor, you old scum!)
I submerge in my barf like a real bad-ass,
And the loud bus beats me so.

I am a rich beggar, shaved or hairy,
Bad to the bone baby.
I am not trendy, but love the gutshot
At the Boozehound's Paradise.
I am a Hobo (always on the road)
Ooh, baby – a real motherfucker.

Otherwise I'm a caviar-pukin' pimp
Rounding at the Casino.
I've got good connections: not falling deep
Munching junkfood in Bronx or Queens.
I've got diamonds and pearls
In my fuckin' summer cottage...

Ok, ok. I've exaggerated. Take everything from me.
I do not really exist.
My voice sucks when singin' rhymes.
Just kiddin' honey. I'm too shy.
I'm hiding away and getting into nowhere.
All's just about
Unjustifiable existence.

You don't deserve this crap.
Don't get involved with my hybrid inspiration
Diving in my pyre (let the nerve disease
weaken my naughty desire!) Come to me, babe,
let's have a barbecue party on me!

REFORMKORI VÁLSÁG-SHOW

Kalmár György² válasza K.F.-nek

Drága Kazincz', leveled megkaptam, bár sose írtál.
Szalmával bélelt priccsen hálók, csuda hűvös
mínuszok ontják bénító csapadékokat itten.
Arcomról épp *foszladozék le a var*, vesegörcsök
ráznak, hajnalig ébren hintázom csigapózban,
bosch-i kavalkád: hullók csúsznak elő a sarokból,
pénn se csilingel, *táztlim* bugyrán kong az üresség.
Kályhám belseje bélelt fészke a jégmadaraknak.
Könyveimet lefölezte a Szentszék, sok szakadással-
métélyezéssel csentem vissza a cenzori kartól;
gyertyájuknak lobja se vet csak bő koromüszköt.
Pétervári katedrám, lásd odahagytam, elég volt,
filoszi ingyencségeken újfent nem lakomázok,
régii tivornyák morzsáit fogaim csikorítják.
Példa okáért ott volt Sárkányné *tsöregéje*...
Szörnyű kastély, Dersen tartott akkor az éjjel,
úrvacsorám savas újbor, romlott emsetepertő,
mérget, *philtrumot* éreztem zakatolni velőmben,
örvényes muszlim-táncsal kiterültem a kertbe,
rúgtam kettőt, s orromon át folyt, dőlt az imádság...
Mégis a bordélyasszony pezsgő bájjitalától
nem tudtam – gejjír módjára kivált – szabadulni,
pislogtam csak, jól megerőltetvén az okádást.
Ottlétem fedezéke az árnyékszék meg a háló,
tordai kénfumarólám fújtat a paplani dűnék
ritka daróca alatt, lapulok, ne kísértsen a Drágó,
épp hogy félálomban senyvede (hallom, a lúdvérc
megkörnyékez) – táru az ajtó. Kerge mocorgás
billent át ama Morpheus által tárt szakadékon...
Bordélyasszonyom az: mindkét dudamelle kibuggyan,
omladozik rám párnacsaták lúdtollözönéből,

Bordélyasszonyom az: kacifántos ölének apálya
rongyfelszíne alá húz, lenn tart míg levegőt kapsz,
Bordélyasszonyom az: rafinált esze démoni puccsot
forгат, mert mialatt a szeszés bögyölőt erigálja,
lánya barackszínű tafotám zsebeit veszi gondba,
majd a tarisznyát meg-megrántva matat, felocsúdom,
későn, hisz' kiraboltak... Reggel mardos az éhség,
esti hetéráimnak hűlt helye lengi a villát.
Farba taszajtom igás lovamat, majd útnak eredve
mindezt elpanaszolván Táta Csirke Ferencnek
lelkem kürtje csitul, csak az orbánc karvalya kínoz,
ám – ugye érti – a Püspöknek buja részleteket nem
ildomos elfecserészni, hisz Ő, aki „mindeneket lát”,
könnyen melléképzeli azt, ami rejtve vagyon, hát
(isten győzze szemérmem: mindez kései érdem)
éppen elég, ha csupán mink páran bírjuk a kázust,
Kérlek, Széphalom őre, e titkot hagyd feledőbe,
koncnak a pletykás plebsznek sohse vetítsd elibük, mert
csődöt rejt az a rendszer, amelybe magam befalaztam.

BERZSENYI FORGATJA YORICK KOPONYÁJÁT

Kölcsey, félvak Teiresziász, kísérteteiddel
mért tolakodsz be élém (cenzorilag tenyerén
hordoz az ősz, kígyófejű mester, lásd, befutottál;
Pest-Szatmárcseke közt bátran ereszd ki a gőzt.
Nézd, te tanult ember vagy – bár rátarti –, kiművelt
módon a szende filoszt játszod amerre bolyogsz.
Múltkor a kolbászom kritizáltad a lánchidi sétán.
Mért? Mit egyek? Kaviárt? Medvebelemnek az árt.
Hess csak, itass át kékvéreddel, dobd be alásan
szépia-szitkaidat: ez mostán a divat.
Jó Biharim, primásom, akkor sem tagadom meg,
Hogyha Palestrinát dúdolsz éjeken át.
Mekkora sznob vagy. Glaukómás, nihilista prokátor;
résztint tar fejedén váteszi félkegyelem.
Szárnytalan angyal cammog zsíros verssoraimban.
Nótázik, hegedül. Szeneveleg éktelenül.
(Nem kértem, hogy az albatrosz röptére tanítsál.)
S hű haverod, Szemere? Klérikusok számára.
Hol lesz fentebb stíled a sírontúli mezőkön!
Régészek, medikák, súrolják koponyád –
zsér hajzattal fölkoszorúzott boltozatodban
vijjog a csontköszörű – röntgene fényre derül.

MOZART RÁCSÖRÖG BARTÓKRA AZ ÉLETMŰ LEZÁRÁSA ÜGYIBEN

Miskolci Nemzetközi Operafesztivál, 2003

Kösz jól, drága Bélám. Csak néha rám jár a rúd.
Igen hiányzik már allegro-barbár újmagyar falud.
Ja, nálunk is csodás. Csuhas garabonc dobbant éjjelente.
Marka rázza rézkilincsem, ha jó a naplemente.
Képzeld. Misét rendelt. Halotti táncot.
Á, nem tudom. A résen át csupasz szemgödre látszott.
Meg egy poszátacsőr. Gőzös leheletű, tüzes grimasz.
Képére furcsa félmosolyt szorít a durva maszk.
Nos. Stanci aggódik. Mint a kefekötő, úgy iszom.
Az öreg Rizsporos lelépett egy fekete konflison.
Ne is mondd. Ide hallom. Robog a tölgykoporsó.
A toron pocsék volt a bor. Hamar kihűlt a borsó.
Tudod, mintha ő szervezne mindent. Végül azt is,
mit nem diktál se józan ész, se játszi praxis.
Mintha minden kókadt kottafő fölé hajlana.
Egyszer a sírdugót is felfeszíti zsarnok hajlama.
Mintha minden tört ütem néki tisztelegne.
Várj csak. Mintha fülem mögött sáros víz peregne.
Igen. A hideg lel. Látni vélem huszártermetét.
Kicsoda? Nem... Nem látom Hamlet ejtőernyős szellemét.
Az apám árnypilóta. Sosem volt velem, de mindig itt van.
Figyelj. Fejezd be. Rajtunk már nem sokat segít a hittan.
De te belül nagy pogány vagy, talán megértheted.
Bevallom kantátádtól papírhártyám szétreped.
Hogyne. Még itt pöcsöl ez a vén, bolond Salieri.
Heh, azt a pár oktávot négy kézzel alig éri...
Sunyi kuncogása tölti estém. Majd szabódik itt nekem:
„Wolfgang Meister - mikor lesz kész a Rekviem?”
Mikor, mikor. Ha majd egyszer teljes béke lesz.

S a kegyelmes, égi Kékszakállú végre észrevesz.
Ne hümmögj... Na de hagyjunk már itten engem.
Ó, semmi, semmi... Egy csöppet elmerengtem.
De mondd, Bélám, te mért vagy ily hóka, kába?
Csak nem beletenyereztél a lókakába...
(Bocs. Pikírt vicc. Nahát. Elhúztál Afrikába?)
Jó. Vagyis USA... Igen. CNN. Valami villámháború.
Az ilyesmi hír engem – hogy is mondják? – mélyen hátba rúg.
Ezért esdek. Nézd el huntalan, goulasch-os szózatom.
Vágáns partitúra ez. Brácsán a kópé, kobzos pentaton.
Mi újság? Hogy én, a moziban? Roman Polanski?
(Kíváncsi lennék, ilyeneket hogyan találsz ki).
Különben se lengyel csehós. Cseh-ős! A Milos Forman...
Nem baj. Memóriánk alámerül a pangó ezüstporban.
Na. Hát mennem kell. Pápá. Igen – „épp kötik az angol vécét.”
És ha úgyis ott vagy – bitte – vedd már meg azt a CD-t...
Nagy francot. Nem a Lisztet. Kérlek, legalább most ne hisztizz.
Hát akkor csüsz, Bélám! – S nehogya feledd a dupla Bitliszt.

LUZITÁN HAJÓSÉNEK

*„Úgy hallom, Braziliában elég puszta ország
vagyon, kérjünk spanyol királytul egy tartományt,
csináljunk egy colóniát, legyünk polgárrá...”
(Zrínyi Miklós: Az török áfium ellen...)*

Sej, de lennék hajósinas,
dolgos, derék portugál,
akinek az Újvilágból
csak pár marék por dukál.

Ácsolnék több karavellát,
flottányi fregattot,
benn a kajüt katlanában
verdesném a blattot.

Hatvan hordó portói bor
gördülne a tatra,
legyen elég szuffla eme
őrült feladatra.

Túl a messzi Indiákon
beindáz egy hindi lány
(induljunk hát ingerelni
néhány kinti indiánt...).

Bizony, emígy navigálni
nem tud gót, briganti, mór.
Vár Diu, Goa, s a kényes
Éden (lásd: Kelet-Timor).

Végtére is strandszezonban
partra köp az Óceán:
plankton-ködben áramlani
célratörő módszer, ám

záslórudam nem döföm le
(okom pajzán s prózai).
Bennszülöttnek pap tanítja
skolasztikus pózait.

Sej, de lennék hajósinas,
dolgos, derék portugál,
akinek a Titanic is
Enzensbergerül dudál...

Kölyköm kávébarna gyöngyszem,
lányom cukornádszál,
barokk-barakk bádoglepján
táncol a tornácnál.

Infrastruktúrát fejleszték,
magolom a *guarani*-t,
mégis mintha évről-évre
nem találnék valamit.

Importálok influenzát,
viszek lámpalázat,
prima noctis alatt gyújtják
rám a dámaházat...

Nimfáim is begerjednek,
Tífusz és Malária –
fondorlatos bozontjával
kacsint le rám Mária:

„Mit fanyalogsz konkvizista-fi...
Veled Bach és Gôngora.”
Exú² kaucsuk-dzsungelében
kotyog száz faorgona.

Vaklárma ez, nem is pedzem,
mért pattog a portugál,
akit itt, a Nagyvízen túl,
cecelégy se torturál.

Allah! Hadd lehessen én is
hálófonó portugál –
hallal-élő, hallal-háló,
ki halálig bort hügyál...

KORHELYLEVES-MONOLÓG

Balassi-borozgató

Pancser süldőkorom gyönyörű tavasza
Üde zsengességben örömünk de fasza
Sehol még a hőség örökös malasza

Intim napözönnel rutin renyheségre
Nógatsz míg karommal föl a redves égre
Szitokszórón kérdem ó uram mi végre

Adtál nekünk elmét zajló agyvelőket
Gyenge akaratot síró zagyva nőket
Ám rögvest lehurrogsz – *sose hagyd el őket*

Nincs okom se mértem nincs hová-hagyásom
Cégérdísznövényem nagy rakás ragyás som
Roncsliget vagonja lett öröklakásom

Laptopomat verem foltos atlétában
Egri sarut nyüstöl szőrös dongalábam
Többet se remélek itten legalábban

Lökdösöm a lomha karambolgolyókat
Messze hanyagolván egylet-folyosókat
Összes intézményes karantént meg ólat

Egymagam henyélek strapálom a macskát
Mikróban hevíték vitézi sztrapacskát
Rágós ragrímekkel dresszelek halandzsát

Pünkösdre különben zúzom csak a murvát
Bakáts téren nemrég lenyúltak a kurvák
Iratom-pénztárcám zsebemből kitérták

Áldd meg pokolbúvár szűz Proserpinádat
Lesz itt hekatomba gyümölcsös imádat
Tág lombkoronádban ujjong minden állat

Vicc ez persze vicc ez ó te penge évszak
Rajtam borvirágok benned pusztá kényszag
Prímavera-képzet mit költői én szab

Szóval szép tavasz kám elvagyunk mi ketten
Részeg tengerészek egy hajómaketten –
You the friss sügér & I the party flekken

IUS BIBENDI – AZ IVÁS JOGA

homéroszi hosszú szeszoktél

Hasraesés, motyogás, kódolva a vérvonalamban.
Egy-két vászonszoknya a fej magasán tovalobban;
csipkebokor nem volt, égő széklábbal a himnuszt
Herbert von Karajánkodtam, poharakban a híg must
szénsavas oldatait kavarintották vehemensen,
kézzel fedve a kürtöt, légy nehogy így beleessen...
Kósjani és Hungária szólt a kinyúlt szalagokról,
így perdültek az „ötvenesek”, Piriné, Szala-doktor
lautrec-i kuplét harsog: pálinkás-*furioso* –
megvillannak az átkos sörhasak és bulitorzók.
Később már a terepmunkát önösen kipipálom,
szeszcsempészettel debütálok az iskolabálon,
„intőt-róvót kaphat az ifjú alkoholista...”
Nem baj. A lélek még makulátlan. Fátyola tiszta.
Ám jön a játszótér: elemis hevület, zugivászat,
grundom kölykei közt könnyű fellelni a társat;
csúszómászókákon kézből-kézbe repítjük
kinc süvegünk, mint édeselődök, szánk csücsörítjük,
felszissenve gurítjuk tartalmát le a mélybe:
hadd növekedjen gyomrunk szervi esélye fekélyre.
És ott volt, nem messze, a buszgyárnál az Oázis
(közkeletű Pub), hol letepert a boros pialáz is,
első jó alapos merülés, kiadós kieséssel,
emlék, szikraeső, mit az agy negatívra cserél fel.
Jóég tudja, mi volt, mialatt delirálva, bomoltan,
járatról-járatra szökellve magamba botoltam...
Üdvözlégys sors, féktelen esztendőök sihederje,
add, hogy foszló félelmém a hatást kiheverje,
Jemna, Kalinka, Kevert, Becherovka, Metaxa, Anyóstej,

*Jim Beam, Seagrams, Hundred Pipers és Johnny Walker*³,
majd (vö. Babits) csak a sör, csak a sör hull, s liftez az ádám-
csutka a kánikulák Danaídai csapjai láttán...
Mindez már a töménykorszak borulása után volt;
testem a hajnali kékladikon kiterülve viháncolt,
(ferdítés az imént), soha nem moccantam, a széken
kérődzőn elalélva suhantam az esteledésben,
volt egy fixpontom kijelölve a sarki piacnál,
drótkerítésen landolt mind a kabát s a szövet sál,
sámsoni hajzatomat gumival laza kontyba csavarva
kétrét görnyedvén tenyereltem a renyhe avarba.
Néha azért ingyenc énem győzött, s leemelt pár
füstüveges portóit a polcról, *ó, az a nektár*,
rendeztünk vagy száz tequilázó szellemidézést,
(tolték, olmék és zapoték típusokra kinézvést)
volt, hogy jól elverték az Örsön a Sörpatikában
– illendő fizetés nélkül tettem ki a lábam –
fejpüfölésen az alkohol érzete némileg enyhít.
Nem védett meg a sport, sem a költészetbe vetett hit.
Ittam Bócsán, Pécsen, Csáktornyán s Budapesten,
Vésztfő és Devaványa között az ivóba beestem,
Ittam Csíkszeredán, Veresegyházon, lesolóban,
szállodaerkély vasrácsán a palack nyaka robban,
Ittam Szentendrén és Kőhegyen, ott a Petőfi-
emlékhely mellett, mely a Heineken ízeit őrzi,
Ittam Lellén, Salföldön, Füreden, Tiszalúcnál,
ott hol folyton fűszeres és bejegelt Unicum vár,
Ittam Egerbe', Tokajba', Diósgyőrről s Zebegényben,
szürke vasúti kabinba lapulva takart be az éjjel,
Ittam Jándon, Mátészalkán, Gergelyugornyan,
bőrtüzelő zivatartol elázva habokba ugorván,
Abszintoztam a Vaskapunál, esztergomi metszet
mű, terepasztali teljessége színezte a heccet:
(Itt hált Tanner Ilonka) a tornácról ki-belógva

féligemésztett rontást szórtam a túramanókra...
Mindez nem most volt. A jelen duhaját lecserélték.
Öblös pinttől Cinkota-iccén át fogy a mérték...
Pultnál semmit sem magyarázok. Nem hadonászok.
Csendben iszom (csak megfelelőt). Tallért, Aranyászkot.
Korsóm kávéjáról sem porolom le a krémet –
bárhogy forr a fejem, fenntartom sárga epémet.
Hallom az Észter-tenger felpezsdülve kicsattan:
sok-sok sörbuborékja vakít, milliónyi alakban
látom, a kocsmárosné komlóját hova szánja,
mindent felhörpint kirekesztett torkom aszálya.
Végezetül, Józan Bírám, bízvást megígérem,
hogyha idővel nem lesz (bacchusi) lírai-énem
már oly puffedt részeg, akár *vizihull' Csele-tettem*⁴,
azt is közlöm, mily sok egyéb jeleset cselekedtem.

⁴a rím kedvéért (elízió és nyúlás): a Csele-patakban elázott királyi kadáverre gondolunk.

HIBBANT KRÓNIKÁS SZÉLJEGYZETE

szép pannóniámon kaptam újra létre
a feledés iszapját elhordta a léthe
négy égtájba rúgtam én a lenni-bátor
első bölcsődém szűk plastik inkubátor

megelőző körben talán lomha láma
voltam vagy neander hölgyek don juánja
nem lehettem módos hellén ódapárti
épphogy sárfiúvá gyurkált prázdsapáti

nem érdekelt goethe dante és kolumbusz
urbán alvilágba vitt a várt különbusz
füvét megsodorta a révülő gilgames
messze volt az első dór *olimpic games*

puhítottam nimfát kommerszebb glükózt is
helénás szigorról felkarolt a gnózis
maxim kloákából dőlt a máz a méz is
primer oskolámban léttan és matézis

szentélyem akolját osztották a rácsok
galilea grundján kihaltak az ácsok
golgota furnérját nyűtték körfűrésszel
minden részlegesben teljesség enyész el

hosszú téli csitt csak stylusok sziszegnek
hullabőr borítón fáradt kvázi szentek
vigasztalást adnak vár-rab boethiusnak
török termálokban ledér nőcik úsznak

növő százalékban már az égi bérek
allahot nyögik az oly derék ibérek
lépdel ottan dzsidás lovár törpe íjász
gyarmatok gyümölcsét nyesi *tordesillas*

zarándokló talpam forró vérbe mártom
templomot plakátol witten luther márton
kinn a máglyaroston jordán brúnó *breakel*
ánglusok flörtölnek kardoskodó drake-vel

nagy nyomorban alig kapni lábra hámat
vastaps alatt lövik lincoln ábrahámot
terrortámadások színhelye a színház
dől a sűgórésből a se-szag-se-szín gáz

westernhősként durrog ifj. gavrilo princip
bécsfestők agyából pattan ki a blitzkrieg
hűvös szelek fújnak – az új hadi rendre
alkoholmámorban fűtyül ady endre

tömöttek a presszók utcán sok a részeg
épségben kihányt egy pesti MÁV-szülészet
szikrázik a porhó vörös szánon tolnak
hivatalba lép komeini ajatollah

azt mit eddig láttunk csupán sárga könyvek
ihlették és nem az anyatej a könnyek
mert a krónikásnak sincs külön személye
hamis záloga a történetek szeszélye

szimfonikus műt frazíroz ócska verklin
hiába nézi tévén aláomolni berlin
falait vagy felfegyverkezni amerikát
nem lát mást csak *szomszédban a marikát*

ahogy *mossa magát* komponált a réműlet
mely rövidhullámon keresztül tép fület
messze az a csonkolt test a híradóban
ami csak spriccel ha szíve újradobban

távoli a térre vonszolt nyúzott hőstetem
hol a fronton néhány álcázott fotós terem
füstölő rést ütnek egy pénzpáncéloson
galambmaszkban pár zord arcél oson

minden oly valós hogy nyelvem felreped
ha szutykos képernyőmön a rákos kisgyerek
felém kacsintva kéri törölt hitelkártyám
mintha én csak vicc volnék világa partján

ekkor a valós *agyvérszegénység* rám borul
ahogyan azt kosztolányi vélte jámborul
milyen visszatetsző ez az idézgetés
mintha más se volnék csak épp ehhez kevés

üldögelek mintha nem lenne más közöm:
kényelmes fotel hová nem ér a lángözön
papír helyett pennám csak lógó orrom túrja
krónikák ura kérlek ne szülessek újra

KODÁLY TANÍTVÁNYA

Himnuszt komponál, gyomlálja a kertet.
Egy-egy szólamtervet hetekig hevertet.
Télen, prémsapkában, akár egy szánhajtó blöki,
széles lapátfogással a szűz havat löki.
Térdét csapkodja, ha nevetés rázza.
Szerinte Mária, Krisztus anyja is parázna.
Közeli famulusa Seneca és Rimay.
Régóta nő, mégsem lettek fiai.
Témát vált, megvakarja álla kócsát,
elmeséli, lelkét miként itatja Mozart.
Könyvet hoz nekem, portugálul, Gandhiról,
padlásán épp pár új ládát antikol –
ezt találta, mikor a többi port lefújta.
Bizonyos kor felett sose járt lebuja.
Mondandóját széttördelik a gesztusok,
légörvényt kavarva, kézfeje susog,
jégeralsós lába kaparja a sódert,
dalban mondja el, hogyan halódik Schubert.
Kedélyes és harsány. Messziről köszön.
Fejhangon érkezik a flúgos szóözön.
Környéken, ha jó, mindenki összesűg: a Norbert.
Rajta kívül más sem olvas annyi Baudelaire-t,
hogy nyílt utcán felfakadjon: *mily tökély a Fleurs du Mal* –
és nem érti senki már miről dumál...
A reinkarnációról is van véleménye.
Beszéd közben felhevül minden véredénye.
Ott állunk ketten. Ifjú sületlen s vén bolond a parkban.
Fiam, ha újra eljövök, legyek csak
puszta dallam.

HOLOGRAM

SANZON

Le kéne szerelni ezeket a mázsás súlyokat.
Úgy lendítenek meg, akár egy tehervonat.
Tolják felém jövőm folyvást hátramenetben;
nem vágyom már keresztelkedni ebben.
Egy őszi út. Tele levelekkel. Valakit temetnek.
Lipóton járt, elvadult, szegény volt és eretnek.
Régi nőmmel nevetgélünk az ájtatos fagyokban,
sok fűtött sírpad, csak néhány holló csőre koppan.
Új szerelmemnek később szárazon mesélem,
milyen volt az anyai, dülledő szemérem,
a hant, miből földhangon dörögött a mély.
Felkért, hogy egy hamis hangszeren zenélj.

KARAJCSONT

Azok a régi karajcsontok.
Hevernek, elásva –
a múlt kutyája volt a bűnös.
Karajcsontkor összegyűlnek,
sereglünk önmagunk köré,
halbőr körüli seregélyek.
Nem, most mégse feszítenek.
Éjfeles szülészetén már holtát ünnepeljük,
innen a misejelleg, ezért zörögnek
húshagyó tagjaink mögött
(a múlt kutyája ássa őket,
le, a dermedő talajba)
a boldog karajcsontok.
Hatfogásos felemésztés,
szemek sós kis váladéka,
ennyi a Bakszarvú havának
szusszanásnyi hozadéka.
A fa alatt mi fekszünk.
Izzadt csomagok egy szobányi
Betlehemben. Érzed istállószagom,
érezem istállószagod. Béke van.
Csaholnak a határi kutyák,
padlófűtéstől dorombol
pár ősi macskaszent. Távollabb,
felásott kutyamúltban,
karóba húzták a fával:
születését játssza el
a feszület pillanatában is.
Ateista szülők kongatnak éjfelet.
Levedzik egy bejgliszelet.
Most végre örülnek,
hogymegyek –

feszülés helyett születni,
fa-alátét, karajcsontnak:
végre nem a múlt
kutyái parancsolnak.

URSUS ARCTOS

*Úgy van, hogy te medve vagy.
(Vörösmarty)*

Mindenki első pillantásra felismeri.
Bőre hasznavehető, prémje értékes.
Csontjainak, inainak, beleinek
nagy hasznát veszik.
Nászideje május.
A hímek villámgyors mancsütések közepette
tágra nyílt ajakkal bógnek.
Hája kelendő cikk, zsírja fehér,
soha nem fagy meg. Jól elzárt
edényben ritkán avasodik.
Hagymával kisütve elveszti a szagát.
Éjjel ellátogat a faluba, kifeszíti az ajtót,
leveti a tetőt. Áldozatát könnyen továbbhurcolja.
A gombával készített medvefej is kitűnő.

Koponyája rendes ívű, egyenesen lecsapott.
A napvilágot fák odvában, sziklahasadékokban
vészeli át. Éjjel mozog.
Tépőfogai általában gyöngék.
Farka nagyon rövid.
Bekebelez rákot, csigát, férget, bogarat,
halat, madarat és tojását, emlősöket. Hullát is,
csak amíg nem bűzhödt;
a siker fokozza bátorságát.
Szereti a vízben gazdag, nedves vidéket,
nemkülönben a tengert.
Néha frissen hantolt sírokat bontogat.
Téli álma közben minden gyanús jelre nyomban felriad,
meglehetősen ostoba fickó.
Tompán dörög, szuszog, morog, rőfög,
fütyül mindenre. Néha ugató hangárnyalatot hallat.

Legtöbnyire magánosan él,
emberrel barátságot sose köt.
Ha vért veszít, görcsös végvonaglásban
belevájja körmeit a fenyőtörzsbe,
lehantolja kérgét,
mintha baltával verték volna szét.

*

Érzem, ott. Leselkedik.
Áthatolhatatlan. Cserje. Semmi nesz.
Gallyak sortüze szól, robog.
Fák kérgével egyen-színű,
őszülő szőre szítál, akár a köd.
Mohaszag kavarog. Lehelet,
korhadó anyag, romló szövet, tapló.
Arccal a földnek. Apró remegések.
Ujjak szoros abroncsa a nyak körül.
Lassan hengerget, elernyed a hólyag
meg a bél. Pofoz. Zuhatag a rönköt.
Bordák ácsroppanása. Alig észlelhető.
Átgördülök a fájdalomküszöbön.
Talpak dagasztanak. Szagatott légutak.
Nyála véremmel egybeserken,
fertőző előemésztés.
Néhány harapás a vállból,
pólyástul szakad az izom,
tápláló irha bő fogyatéka.
Artikulálatlan torokhang.
Furcsa, idegen akarat.
Szomját enyhíti szemem itatóiból,
kiszippantja a csarnokvizet.
Bűzös ínyét hajszálaim metszik,
szinte szeretkezünk.
Idegenszerű tudatom belém-
fecskendezi idegcsillapítóit.

Nincs más a látótérben,
csak a talajszínt paródiája.
Idétlen zsurlók, kavicságyak,
kövek érrajza, fűvek dzsungelé.
Akad pár ezredmásodperc
arra, hogy megfigyeljem.
Díszletükért hála –
sosem láttam még a dolgokat,
ilyen elfogulatlanul.
Érzem úrtartalmam nyiladozásait,
mint műtét alatt, gyatra altatásban.
Hasadok. Mindjárt vége van.
Saját tisztásán belül
marcangol az Alaktalan.

*

völgykatlanban a falu alattunk
pipám avarba fojtva alszik
kávém parázsló rönkön párolog
facsúcson csüngünk ködből kibukó szirten
zörgő tengeriföldön
kongó lábasokat vernek
kurjongatnak vadakat űznek
kőkényes gerincen
majorkutyák
laposkúsznak szagot fogtak
kergetnek valamit
iramló közele birtokba vesz
tíz méterrel homályló tűznyereg felett
farkasvak álomban karolva füstös törzseket
germánok dárdái helyett átdöfve tövissel
a felmérhetőség határain kívüli
látszólagosságban
egyre
jelentéktelenebbé
alakulsz

CATULLUS EMÉSZTI A BOLDOGSÁG MADARÁT

Nem találok már szavakat magamra
oly lazán, mint régen a vallomások
ösztönös sodrában, a szófosásos
békeidőkben.

Küzdelem lett most, ami játszi könnyed
pózolásnak tűnt, noha ily szerepben
is csupán valóm mitikus bohóca
ült a porondon.

Nem tudom még meddig abál a líra;
dózisát fecskendve a fájdalom szün,
ám a lórúgás-szerű téboly ellen
széruma nem hat.

Túl sok évődés. Csupa nem kívánt ügy.
Éber álmok, születés-bevégzés.
Napra nap csupán a sok elbutító,
ócska kísértés.

Persze nincs panasz. Csak a Jóreménység-
fok dühöng itt benn – eszelős borongás.
Messzeségbe hív, s csak a szélvonalban
fojt meg a célcsend.

A BOLDOGSÁG MADARA

Szeretni nem tud
gyűlölni nem mer – na most
mi van Catullus?

SZÍNLELÉS POE KÖPÖNYEGÉBEN

fekete, fekete, fekete
(Babits)

Egyvelege mindennek, mi harsány, rikító, eleven.

Félre a színskálát, te légy transzparensen.

Lóbállak, hirdetek, kenlek, felmutatlak.

Oltalmam vagy, mint szajhának a paplak.

Farmeron, kabáton, kispiaci pólón,

kátrányszíneid bőrömmön föloldom –

távírányítóm, hiftornyom, könyvborítóm

gyászárnyaiddal kormosítom.

Tollban is téged kereslek tinta-kék helyett,

ekképp varjadozzanak sűrű kételyek.

Önkárhozat? Képtelen *memento mori*?

Felesleges volna megindokolni...

A teljesség, a pestis, az ügyvédek színe vagy.

Most, hogy befertőztél, józanodva el ne hagyj;

lebbentsd kiszítt végleted, virítsd fehér fogak

szuvas billentyűit, melyen dallam sem fakad,

vázolj szökésirányt, Archimédesz csillagát,

mely terhes légkörünkön ritkán csillan át.

Sosem hittem, mit rólad mondanak,

(szomorú vagyok, ha szobámba ront a nap),

sosem hittem, hogy te vagy a nagy gonosz,

mely szurkos hasonmásaim után nyomoz.

Te voltál a minden-színek-felett-álló,

látványhívók közt semlegesen szelektáló;

kabátbélés, rémisztő szobák, kikapart *fetus*,

kikkel egy-burokban mindörökre tús

leszek; temérdek és semmi (franc álljon beléd),

szeretlek mindörökké, te eleve, te átható sötét.

Búvárharangom vagy minden éji sétakor –

Melyhez képest a nap fehér salakja

málló krétapor.

A SANZONÉNEKES ÉS A TÉRISZONY

Vörösmarty emlékszezon

Helyét se találja, csak őgyeleg itt.
Slágerdalokat s operát elegyít,
Hol felhamisítva, hol oly hevesen,
Nem tréfa a dal csöpögős fele sem.
Megverseli otthon a trágyaözönt,
A *Káli Jugát*, mi lazán beköszönt,
Ömleng, levitál, de a hús hüvösét
Korholja, amint a nejét löki szét.
S míg szitkokat ont a piros 7-esen,
Pánikrohamot szimulál ügyesen.

„Kedves Balekom. Az aranykori fényt
– Lencséje hiába opálos –
Nem bírja befogni a látcsöves ész;
Zsákutca suhanca, magadba zenélsz,
Füttyögve kerülnek a lányok.
Csáklyázd meg a csúcst, a gyári darut,
Létrája a jákobi, égi kiút:
(MAGÁNTÉRÜLET) –
Itt szívod a babért... Maradék füvedet.”
Szellős szanatóriumod tetején,
Langy trópusi éj halogén-peremén
Gyújtóköveid kaparod: de kihull
Minden, mi alant tenyeredbe simul.

„Ásványba-növénybe ivódni, de szép,
Ártéri salak keveréke, te szén –
Zömíts, tömöríts, nyomorodjak alád,
Tőzeg-tömegemre hajoljon a nád...”
Lendülsz, lezuhansz: szuicid fedezet.
Rakparton a *kettes*⁵ agancsa rezeg.
Csuklós cetek élbolya bukkan elő.
Ponyvás fedezéked a szélterelő.

Ám felfut a hold. Fura, sebhelyes arc.
„Hé ott, faszikám, mi a francot akarsz?”
Megzörren a tábla – VESZÉLYES ÜZEM.
Kidőlsz. SMS-ben a Kedves üzen...
Már jár a buszod. Beborul. S a vihar
Kékvászna takar. Cihelődj le hamar.

HOLOGRAM

Madártanra semmi konkrét. Csapott, szárnyas mímelőként
feszülök a légörvénynek, mely hátamra hentereg.
Sarkhelyén áll, felharákol, a nyikorgó ventilátor,
fejforgató áramától fogom magam, felkelek
(nem élet- csak órahossznyi renyhességgel kertelek),
fújok néhány füstjelet.

Mi lesz tárgyuk? *Tűzokádalom?* (Melyre rímem tűzokádóm)
magzatkori félelmeim? Halvetelő tengerek?
Vagy csak ez a furcsa hajsza, mely akár a harcса bajsza
az iszapot felhabarja, ha zsákmány után ered?
(Fondorlatos fugáimmal összegezni nem lehet.)
Megszegett ütőerek?

Esetleges minden itten. Öt-hat éve léha hittell
osztottam a népi mondást: az állatok emberek.
Nem bilincsel már a tétel, reciprokját jobban értem
– mindez persze kétes érdem – (mérséklem a helyzetet).
Csatornából egy bemondó némi élccel felnevet.
Ez minden, mit érhetek.

Miénk Byron bamba spleenje, Ady kóros képe, hinnye,
De Sade *budoorgiája*, elfecsérelt műnemek –
minden szennyes versalakzat rizspapírja felszakadhat,
és (ha szószertára gazdag) félrehord, mint fegyvered;
célra tartjuk, tisztogatjuk – s közérzetünk oly remek,
mint a téli reggelek.

„Mégis” – mondanám. De mégse. Árnyékszékem számvetése
nem túrne egy fénysugárt se, hogyha ezen törne meg.
Marad hát a versbe omló cefre-ízű árpakomló,
vesetájékon lebomló aransárga sörnyelet –
hadd puhítsa végletesre külvilágos kedvemet;
józanul csak vak vezet.

Úgy látszik, hiába vártunk. Nem kántál kedvenc „madárunk”,
képletes ítéletküldönc tollba-mártott metszete...
Minden rákok éjhozója s lebbenésünk sorompója
elfogyásunk égre rója (mintha csak ez tetszene),
lócitromból, mint a varjú, felpislog brokátszeme,
fészket szó a verszene –

majd kiárad. Mindhiába. Megakasztja béna lába:
vérmes csőre általába' néma-táti, nem *soház*.
Délálomban így – a lélek – lépked ott, ahol felélek
mindent, mit e messze-tévedt asztrálének rám ruház,
(semmi kor sem ily csikorgó: kong a *kár*, az árвахáz)
melyben isten ott t-
anyáz.

BAGATELL A FOGANTATÁSRÓL

Van egy kvíz. Ott fenn. Kies szintér nekem.
Nem az égben, itt csellengek, Interneten.
Érzem, sosem érem el felső listalégterét.
Folyvást rontom műzsám karhatalmi helyzetét.
Sajnálom, de keverem Kliót-Polihümníát.
Mindkettő toporzékol, ha újra írni lát.
Alig emlékszem hol halt Batsányi, Kölcsey.
Vajon kinek lehettek himlős szemölcsői?
A szintidő is sürget – csípőből klikkelek.
Várj. Kinek a boldog hőse volt Mekk Elek?
Beugrik, mint a pirrichiusz és a ionicus,
hogy Arany bajában mi volt a krónikus.
Más opciók szerint: Radnóti. „Végelgyengülésben”.
Hús rendszer nyugtázza múltó tengelyferdülésém.
Piroska helyett Juliskát nyomok a Toldira.
Fáraszt már a frászbetűző kérdésorgia.
Fülemben hibajelzések harsogó kolompjai.
Hát nem elfeledtem, hogy Marquez kolumbiai?
Nagy nehezen szétválasztom Ibsent és Gogolt.
Rájövök, a Szent Ivánban, ki volt a víg kobold.
Százhat kiló vagyok. Csupa háj és színizom.
Álló cigarettafüsttől zihál a gyulladt szívizom.
Aludnom kéne, vagy szellőztetnem egy kicsit.
Felismerek még pár idézetet: „De csitt...”
legalább eddig sem gondolok másra.
Elveken túli konkrét számadásra.
Okos vagyok, bíztatnak olcsó válaszok
(talán egy záró töltetet betárazok),
felcsillámlik az Óda első két sora,
majd az, hogy „fusson, akinek nincs bora.”
Izzad a gördülő egér tenyerem alatt.
Babits halála. Végre egy ismerős adat.

Meg a szokásos ügy: keresztbe ki és kit szeret...

Nőbitorlók közti általános gikszerek.

Ilyes problémák, éppen nálam is.

Nehéz kérdés. Majd tippelek, melyik hamis.

Esténként így szórakoznak öntelt átlagok,

(palléros átlagok) unalmasan kitárt karok.

Néhány *flatus*⁶-t azért halkán megengedek:

csak tudjam, kiben vagyok, mivé egyengetett

renyhe massa, mit nem kelesztett senki sem.

Pár perce taxin távozott szikár szerelmesem...

„Csak a testem kell neked?” – faggatta bőszen.

(Nehéz döntés, mit eddig tesztileg kifőztem.)

Sírt, akár a múzsák. Gyereket vár.

Attól, ki maga is gyerek...

Utolsó villám... Hemingway.

Valami *búcsú és fegyverek*.

FELVONÁS

Árboc alattad.
Rámruhátlanodva, fesz-
telenül lobogsz.

GASZTRONÓMIA

K. méteres átmérőjű asztalra pakolt ki.
Ötféle 0%-os joghurt, sajtok, tápszer szagú
ivólé, krétakori kétszersültek, olajos magvak.
Felosztjuk egymás közt az oszthatatlant.

Két kézzel evett, teljes hatásfokkal;
haját szapora legyintésekkel söpörte arrébb.
Horgolt blúzát ropogva lepte be a kaviár.
„Nem kérsz?” – vetette fel.

Fel sem pillantottam, étkezési kultúráram
évmilliók mintái kavargtak.
Még a lakoma zöngéit is utáltam,
kurjongatva fulladozott a pékárutól.

Nem volt kövér, nem volt bulémiás,
pusztán kémiai úton vett elégtételt.
Hajnalig az étlappal szeretkezett,
így lettem napvégi gyomorkeserű.

Utca. Benzingőz. Fellelegezhetek.
Bolt előtt, vizeletlúgozott járdán
egy hontalan hunyorog.
Cinkos fogatlansággal felajánlja,

cserél velem. Ideadja a hullámpapírt,
lakberendezett téli-nyári ingatlanát.
„Nem tudod, mit beszélsz” – leintem.
Végül kiperdült kezemből a szürke

ötvenes ezüstös villantó-csalija.
Utcák, oktánszám, gombasaláta.
„Messze még a Nirvána, öregem.”
Öngyújtómból kikopott a tűzkő.

MÓDSZERTAN

Kölyökmacskát
fojtunk bele
teli
mosdótálba.
Lenn, garázsban,
senkise látja.
A kéz,
sziklakéz,
öntudatlanul mozog,
semmisít,
elfojt,
kulcsol cirmos,
diónyi porcmagot,
lenn tart
felhajtóerőket,
gátat szab
karmos kaparásnak,
buborékrajzásnak.
Így szabadulni meg
személyes
hasadóanyagtól –
grimaszosan
félrevertve emberit
mossuk kezeinket
eltörölve közünket
végleválásban
kívül maradvá
mindenből,
mindenkiből.

KENTA ÚR PASSZIÓJA

P.Gy.-referátum

„Hogyan lehet jóvátenni a rosszat?”
Úgy, hogy ülök (és jócskán bezöldülök).
Pangás. Formalinban áldott újszülött.
Vagy újhalott? Híg lényem olvadozhat.

Percet rágok, mint kárhozott a gittet.
A nem-cselekvés csak jógi ártalom,
tétlenségi terhem végleg passzolom.
Kilétem, lopva, úgy-ahogy megihlet.

Áltat még a vers; ezáltal másokat
veszek rá, hogy kétes látomásokat
átlássanak. Temérdek élő épp ilyen.

Fröcsög, felrajong, derít, köntörfalaz
anélkül, hogy szép, passzentes lenne az.
Majd úgyis eltűnünk a sűrű semmiben.

A SZÉLHORDTA GONDOLAT

mégis túl ingerfeletti e *mindenségeskedés*
készségesen megtelünk sokmilliárdnyi
utolsó pillanattal
gyerekek zsírkréta-napocskáival
ahogy a toldozott aszfaltlapon
vontatók vasangyala gázol át felettük

ANGYALI ÜDVÖZLET

Megnyúlt atlétatrikó,
nehéz álmoktól kócsagos frizura.
Pallos nem való kezébe.
Helyette kürtös papírtölcsér,
tegnapi újság gazdasági melléklete.
Szeme, gereblyével bolygatott tűzhely,
távolból parázslik néhány emberöltőt,
kóros álmatlanság sötét karimái.
Testtelen körvonalait tapogatom,
örvénylő arcán voltaire-i gúny,
Augustinus valló örömmámora.
Mondandó híján csak dohos párnák
fojtókényszere. Paplanalatti ürbe
szerkesztett nirvánák panoramikus villamosjárat érzékalattisága.
Szabad akarat – meg ehhez hasonlók.
Szaggatott közlések. Távírók
koppintásai, kvantumadagok,
bevágott ajtók. Fél-érvénnyel
magadba dőlhetsz vakítóan idegen,
élettelen színek közt. Hómezőféleség.
Szánhajtásnyi elborulásban
a száműzetés korlátjait töröd.
Megtorpan esetlen gólyalábad –
régvolt fészkek kéményzugát lesed.
Mindent elönt a füst, az izzó kocsz szaga.
Begyűjtenek, begyűjtanak.

GEREZD

Van rémület és remény.
Tovább növekszik körömben és hajban.
Egyetlen gerezd belőle
meghámozhatatlan –
pedig jó kofák mérik kilóra,
szatyortöltelék lesz az idők ékezetéig.
Ki nyújt át pórusokon túsudár napfényt?
Édességébe fogak törjenek,
újjászült körben le se szedjék
koronamagasból.
Ösztönccapás legyen,
kopasz madártávlat.
Ne kényszerszüret vonzza
alakító mélybepülését,
se most, se más sohaikor.

PANASZLEVÉL AZ ÁLLATVÉDŐ LIGÁHOZ

Új macskám ösztönös, valódi szörnyeteg.
Párkányon terem, s a redőny megremeg.
Harapást fontolva a sima bőrt,
fényesre nyalja, mint injekció előtt
ha nővér lemossa tiszta szesszel –
csak sikeres művelet után ereszt el.
Ragadozó karmai, akár steril szikék,
fotelhuzatba vésik a szenvedély ellipszisé.
Pedig a múlt héten az orvos kiherélte.
Krumpliszákkal fedett kosárral mentem érte.
Úgy henyélt a mütőn, akár egy múmia.
A narkózisnak órákon belül kell múltnia.
Magára hagytam este, visszatérve részegen
ott fickánkolt a beste, kedvenc székemen
öklendezett helyettem, párna alá piszkított,
jobb híján fogtam egy nyomós ablaktisztítót,
kivettem a foltot, nem maradt szaga,
belőlem is felszívódott a szeszes éjszaka.
Másnap új csapásirány. Döbbsent macskakaj.
Körbe-körbe kergetőztünk, mint serpenyőn a vaj.
Nem lett, amint vártam, *cattus domesticus* –
foga metsző, akár a kaktusz; a cserepes fikusz
szűz hajtásain edzette híjas harci ösztönét,
magához vonzott egy-két facér szőszpíhét.
Fura, hogy – bár eunuch – szeszélye újra vad.
A szennyestárolóból fehéreneműket elragad.
Én meg hittem, majd úgy jár, mint Farinelli
(egész jól jönne itt, hogy „kölykét csak falun elli...”).
Ám nem ell ő senkit. Hisz him. És kasztrált, mint a tök.
Masszív alváz alatt petyhüdve leng a tintatok.
Kosztos, pacuha lény lesz, akár egy háremőr,
ki száraz puskacsővel bőregért se hergel, öl,
mert alig pangnak benne lusta hormonok,
máris oly mizantróp, mint a furcsa mormonok.

PAPNŐK TANYÁJA

Félig tárva bukóablak meredez, csupa malter,
tépázott ruhafoszlány lóg le a drótakadályról.
Kúszva bemászni nehéz, bakról felugorva jutunk be.
Beljebb mindenén áll a por, és facsaró szaguk érdes,
rossz dezodorral elázott páráját köhögöm ki.
Teljes az est, utcáról sem csavarog be a fény, halk
nesz, sóhaj: kacagás hullámszik a szembe-sarokból,
majd, „gyere má, gyere má”, szajkózza a zaj, belesárgul
képem – vigaszt nyújt az a tény, hogy a hang nem öreg, sőt,
karcos, telt nikotin-baritonja mögött csupa kellem
sorjázik kilihegve a vérző íny rohadását.
Kéz nyúl át a sötétben, tépkedi rólam a sortot,
ujja a megfelelő helyeken kutakodva szorul meg,
majd – viszonzva a gesztust – érzem, nem csak az ínye
vérzik (hol csak a fog kotorász), hanem alfele magva:
gyulladt tűzbe pirulva bogyózik a bundaalatti.
Görcsös kojtusz, szesztartalmú kábulat átka,
csizmasarokkal ritmusosan kopogom le a vészjelt,
száraz májkrém, konzerv csattan az ágynak. Egy orde-
náré mód lefogyott *másik* könnyörög lecibálva
erjedt ágytakarónkat; fekszem a kosz tetején: vág-
tázás közben erőre kapott s legyötört unikornis.
Nyirkos test, idegen tér, füst – marakodnak –, elég volt.
Mászok a barlang száján: csap ki belőlem a sav. Vég-
kábulatomban hallom a szentély bűsz ricsaját még
(tört motyogás közepette akár ima szólna), de érzem
más ez; félek. Hirtelen összeesek csupaszon, majd
földet eszem (bűnjel). Kuka mellett ébredek. Élek.

NOÉ AZ ÖREGEK OTTHONÁBAN

fekhelyéről vízre száll felhúzza lába horgonyát
csíkos inge jelzi a fülledt déli szélirányt
dívány és asztal közti deltatorkolatban
egy rongyszőnyeg zátonyán ragadva
éktelen haragra lobban
székek roncsa mindenütt néhány felúszó rönk lebeg
tört cserépből elé szórva pár maréknyi földszélet
feltornyosuló polcok lapos fennsíkjai
zihálnak a tüdő kavernás hajósípjai
ázott rejtvényeket himbál a résnyi szél
pár csapásra csak a csillanó kilincs-acél
fokról fokra jut a bútorok mintha bóják
a méregzöld öböl vízkeresztjeit tagolják
ablak vihart vet csattog a farzsebes vitorla
bizonytalan szárazra-lépés újra elnapolva
fárad a test a fűjtató kazánház
két roggyanó ereszték habot hasítva szánkáz
így követi a kar árbova az érdes támfalat
tenyérlapátjai agyoncsapnak pár nyüzsgő légyhalat
láza a rest legénység megfeszített vézsüzem
nincs külső segítség az émelyítő nyílt vízen
bárcsak meglelné végre a bekötőfolyót
pisla megvilágítású csempefolyosót
duzzasztók mögött a hínáros vízesést
sziklák közötti síkos lépcsőszökdelés
örvénylő szemcsés nagyesésű katarakta
alig emlékszik már mankóit hova rakta
néha felbukkan egy-két kürtölő uszály
homályos kukkerével rájuk fókuszál
de mire szólni merne *halihó! hé! ahój!*
újból sivár a láthatár és nincsenek sehol
így lötykölődik percekig a hánytató özönben

anélkül hogy bármi fényfakasztó ráköszönne
naplót vezet magában körző és szögmérő
nélkül is mindent tud az áramlás felszínéről
sejti hol a ráktérítő-korlát s a fogódzó sarkkörök
mindegy hogy deszkaroncs vagy bárka csónak –

Noé hajótörött

nincs útlevel se partvonal csak a peremszéli katlan
hová a szennyes csúszdavíz szakadhat lankadatlan
megáll a csapnál – ez a tenger vízporlasztó határa
nem vár több vészmadárra sodródó olajágra
bruttó rakterét üríti belső parancsra foglyait ereszti
gerendaaljzatát a pánik dobbanása felrepezti
a szökő teher eleven massa mindent betemetne
márványos szappanlúg csurog a bűvár tetemekre
az ár kitisztul – gőzlepte üveg mögött a nap

narancshéja halad át

s a hullámhátból kiemelkedik

gerincnyi mészapályon

a csontfehér Ararát

TÁNYÉRNYI TENGER

anyám pufókás égdarab
szuszogva járó tyúkanyó
főztjében zeller répa bab
friss marhamáj található
ráncosodik puha ujjá
lábán vaskos visszerek
mégis mindig elárulja
raguja hogy kit szeret

cselédmunkát elszalasztva
rejtvényfejtő fotelében
gyakran hajlik a panaszra
hogy e lak a Hotel Ében
csak a rumli meg a kosz van
faltól-falig csupa por
pengecsík az új abroszban
szürke függönyt csutakol

elfüstöl az éterén át
napi negyven Helikonja
mellre szívja Szűz Helénát
szalontüdő a benti konyha
zsír sistereg fűszer fűszög
rizling csobog savanykásan
hústű hajlik mint az üszög
gőzfelleg pang a lakásban

alkonyatkor kászálódik
sasolja a Mónikát
(TV-képcső látványlombik)
néha visszamórikál
együgyűen *odatúlra*
honnan nem jön felelet
majd a nyúzban aláhúzza
a nyomdahibás cikkeket

hasas defekt vagyok én is
terpeszkedő génhiba
kérdik ám ugyan miért is
szült meg az a vén liba
persze hálás persze hálás
vagyok amúgy én neki
nehéz lesz majd az elválás
peremvidéki éneki

ilyen rontott ez az anyag
hamar elanyátlanodva
kúrje csámpa kissé hanyag
vaksötét a magzat odva
stabat materia sütőlapáttal
naiv szentlény jó anyám
amit ez a karc bevállal
csak kinkeserv hiénanyál

FAÉK

Öreg faék, konyhaajtó alatt.
Helyzetben van, választékosan.
Ajtó nem leng túl, nem nyikorog,
nem ver le zárlatos grillsütőt.
Velük egyidős; rugdalják,
ahol érik, sarkaznak vele,
alkalmi tenyeres-talpasok,
ébredező labdazsonglőrök,
papucsok légpárnája tolja
a Tiziano-vörös csempék
és politúros peremek közé.
Szőnyegszélek alá merül,
edények zománcgyomrába pattan.
Apró állat piszkálja be a hűtő
mögötti zsíros sikátorokba.
Hónap se telik, újra előkerül.
Fülsértő a hangja is;
nem várhatnak ortodox
kántálást egy elnyűtt faéktől.
Egy krétacsonk és a fémtábla
szertartásos zeneisége.
Valószínűleg egy deszka
széléből hasadt jó pár éve.
A deszka meglehet, a közeli
erdő soraiból ritkult – tény:
valaha eleven rost volt,
sót, még mag is.
Törzse mellett pihogtek,
piknikeztek, tosztak.
Faéknyi felületen frigyük
halhatatlanságát karcolták belé.
Csupaszín kép: Színyei Majálisa,
ahogyan a költészet faékszerűsége

ezt meg is kívánta tőlük.
Nincsenek benne preparálható
kronoszi részecskék,
eredetünk alapvető hírnökei.
Nem megható: ez pusztán
egy faék (avagy annak
hipotetikus háttértörténete).
Praktikus, szeretni kell,
akár egy család
töredező ágrajzát.
Már amennyire lehet
ézelmeket táplálni egy szálkás,
lábszagú kis fadarab iránt.

CREDO

Már nincs remény. Végérvényesen így marad.
Nem hasonul, nem alakul át. Nincs lila köd.
Nincs ékezet a nap fölött, nem regél a szél.
Némák az állatok kaffogó állkapoccsal.
Fűszálak sebzik szalonnahátam.
Nincs tespedés, sem bégető öröm.
Minden reked, nincsen mivé lenni.
Csak várni, lesni. Ki-tudja-mit.
Hőt önt radiátor, hűt a víz,
felizgul és sorvad az idegsejt.
Napra nap ellobban hamar.
(Unalomszikrák mindenütt).
Isten csőre friss döghúsba mar.

A VERÉB

Koppant, épp részre nyílt az ablak éjjel egykor,
nem jégesős tüzéség volt a tettes,
szememre álm úgyse jött, szorongtam, ekkor
jött a jelvész, a halk tudatfelettes
kaparászás, mely rögtön fülbemetszve felkor-
bácsolt: nahát, egy csepp madárka verdes

a tölgymagas küszöbnél, tollazatja bágyadt,
grafitszinű szemében éhe lángolt,
marokbafogtam plüssbegyét, a boglya-lágyat
riadtan megböködtem, *ó talán holt* –
ám pulzusát tapintva béna lába ágat
remélt kapaszkodónak. Jó helyen volt.

Magegyveleg és zsemlemorzsa estebédre
tálaltatott elé a hús betonra,
kezem zugába bújt, hogy kába teste védve
legyen, fejét a lisztkupacba nyomva
félőn evett, csoszant a telt edény elébe,
nem úgy, mint fürge társa hajnalonta.

Oldalogni próbált, de vízbe mártva ujjam
fürödni hívtam, csőrbetétje rezgett:
„e pilleváz tenyérbevételét tanuljam”
(diótörőm között feszült a helyzet),
ölembe kaptam, hadd remélje: fészek-újban
szegycsontunk összeforr; ez lett a kezdet.

De végzetére nincs bocsánatom. Kiraktam
a légzsilip szelébe, hátha szárnya
a földi húzást megszakítva égbe pattan,
vakablakon tapad meg röpke árnya,
míg lakható papírdoboz falát furattam,
szelíd bukásba szédül *őmagánya*.

Szállása kész, ám tűhegylábnymót se leltem,
mélységszökése elmémet gyötörte,
hogy „felhajtóerőbe bízva elszelelt”, s nem
szakadékszéli kosztját szöszmötölte.
Reggelre, kinn a fűben, szétterült a *lelkem*.
Önös esetlenségem az, mi ölte.

Vajon kit átkoz ott, a Tartarosz-peremnél,
mikor szegélytől elszakadva karma
vagdal, suhan ki kő gyanánt, akárha lennél
segédje, láttamozva, készakarva?
Választ csippan rekedt verébfóhásza – ennél
sűrűbb sötétre sem lel északabra.

Életéjfél... előtte körtefény delében
szétlihegte véges másodperceit,
majd eldidergett mentő szándékom jegével
(pedig éppen annyit hagytam fekve itt),
eljött az ugrás, avagy önként-toll-levétel,
gyöngye tottyanása végig félre vitt,

a kezdetben úgy, mintha angyal látogatna
nyaktörő útját megszakítva nálam
egy röpszünetre (néhány tápláló falatra)
nem sugallva, mily furcsa lényt találtam,
mely jöttmenten kilép, s én, árulója-latra,
magam rugaskodom haláldalában.

TARTALOM

HARCTÉR, HAJNAL, NYUGALOM

Curriculum helyett	4
A halál és a lányka.....	8
A hard night's day	10
Kapuzárási reflex	11
Litánia a leválásról.....	13
Szótalanság	15
Áramkimaradás	17
Harctér, hajnal, nyugalom	19
Kenta úr házi őrizetben	21
Törésteszt	22
Néró harmadszor felriad az éjszaka közepén	23
Egy felbőszült járókelő ráveti magát a múzeum lépcsőin mikrofonpróbát tartó P. Sándor költővédő kísértetére.....	25
Salieri megasztárja	27

RÁKTÉRÍTŐ

A lírai ciklus.....	30
Párhuzamos idő	31
Káin.....	33
Műveleti tisztaság	34
Kései cédula a római romokra	36
Szürke	37
Ráktérítő.....	38
Padon.....	40
Indián nyár	41

NEMEZNEMZÉS

Nemez-nemzés	44
Egy kódex margójára	58
A tündér metamorfózisa	59

MELLYET KORCSMÁBAN SZERZETT

Naptébolyda	62
Fecni a rögzés mellékhatásairól	63
Mellyet korcsmában szerzett.....	65
Wrote it in the pub.....	67
Reformkori válság-show.....	69
Berzsenyi forgatja Yorick koponyáját.....	71
Mozart rácsörög bartókra.....	72
Luzitán hajósének.....	74
Korhelyleves-monológ.....	77
Ius bibendi – az ivás joga.....	79
Hibbant krónikás széljegyzete.....	82
Kodály tanítványa.....	85

HOLOGRAM

Sanzon	88
Karajcsont.....	89
Ursus arctos.....	91
Catullus emészti a boldogság madarát	94
A boldogság madara.....	95
Színlelés Poe köpönyegében.....	96
A sanzonénekes és a tériszony.....	97
Hologram.....	99
Bagatell a fogantatásról.....	101
Felvonás.....	103
Gasztronómia	104
Módszertan	105
Kenta úr passziója	106
A szélhordta gondolat	107
Angyali üdvözet.....	108
Gerezd.....	109
Panaszlevél az állatvédő ligához.....	110
Papnők tanyája	111
Noé az öregek otthonában	112
Tányérnyi tenger	114
Faék.....	116
Credo.....	118
A veréb.....	119

Kiadja a Tipp-Cult Kft.
1146 Budapest, Gyarmat u. 106.
Felelős kiadó: Turczi István
Nyomdai kivitelezés:
Beda Books Kft.

ISBN 978-963-15892-7-3
ISSN 1589-2735